

trong khi chờ **Godot**

Samuel Beckett

Kịch

Mai Vi Phúc dịch

Samuel Beckett

Trong Khi Chờ Godot

Mai Vi Phúc dịch

Trong khi chờ Godot được trình diễn ngày 5 tháng Giêng 1953 trên sân khấu Théâtre Babylone, do Roger Blin đạo diễn với thành phần diễn viên dưới đây:

Estragon	Pierre LATOUR
Vladimir	Lucien RAIMBOURG
Lucky	Jean MARTIN
Pozzo	Roger BLIN
Một gã thiếu niên	Serge LECOINTE

MÀN MỘT

Một con đường có trồng cây ở miền quê.

Trời về chiều.

Estragon, ngồi dưới đất, cố tháo giày ra. Y hăm hờ tháo bằng cả hai tay, vừa thở hùng hục. Dừng tay lại vì đuối sức, y vừa ngồi nghỉ vừa thở hỏn hển, kẻ đó bắt đầu lại, và cứ thế.

Vladimir đi vào.

ESTRAGON   (lại nhượng bộ thêm lần nữa) Đành phải chịu vậy.

VLADIMIR   (đi đến bằng những bước cứng nhắc, chân bạnh ra) Mình bắt đầu tin như thế (dừng lại). Từ lâu rồi mình cố cưỡng lại ý nghĩ ấy bằng cách tự chủ, này Vladimir, hãy biết phải trái, mi đã cố gắng hết mình bao giờ đâu. Và mình lại tiếp tục chiến đấu (trầm ngâm, nghĩ đến cuộc chiến đấu. Với Estragon). Sao, anh cũng trở lại đây à.

ESTRAGON   Anh tin thế sao?

VLADIMIR   Tôi mừng được gặp lại anh. Tôi ngỡ là anh đi luôn.

ESTRAGON   Tôi cũng thế.

VLADIMIR   Phải mừng cuộc đoàn tụ này bằng cách nào đây (nghĩ ngợi). Đứng lên để tôi hôn anh chứ (chìa tay về phía Estragon)

ESTRAGON   (vội về phần nộ) Lát nữa, lát nữa đã.

Yên lặng.

VLADIMIR   (bị chạm tự ái. Giọng lạnh lùng) Tôi có được phép hỏi xem Ông Chủ đã ngủ qua đêm ở đâu không?

ESTRAGON   Trong một cái hào.

VLADIMIR   (kinh ngạc) Trong một cái hào! Ở đâu thế?

ESTRAGON   (không phác một cử chỉ nào) Đằng kia.

VLADIMIR   Và họ không có đánh đập anh sao?

ESTRAGON   Có chứ... nhưng mà ít thôi.

VLADIMIR   Cũng vẫn những kẻ ấy?

ESTRAGON   Những kẻ nào? Tôi đâu có biết.

Yên lặng.

VLADIMIR   Khi tôi nghĩ tới... Kể từ ngày mà... tôi tự hỏi anh ra sao... nếu không có tôi... (cả quyết). có lẽ giờ này anh chỉ còn là một đồng xương vụn, không sai vào đâu được.

ESTRAGON   (giận dữ) Và sau đó?

VLADIMIR   (khổ sở) Thật quá nặng nề cho một người. (Một lúc sau. Với vẻ sần đón). Một mặt, tôi tự nhủ, bây giờ nếu có chán nản thì cũng chẳng ích lợi gì. Đừng quên rằng đã có một thời gian dài đằng đẳng vào khoảng năm 1900.

ESTRAGON   Đủ rồi. Hãy giúp tôi cởi bỏ thứ đồ mắc dịch này ra xem nào.

VLADIMIR   Tay trong tay có lẽ chúng ta thuộc những người đầu tiên lao mình xuống chân Tháp Eiffel. Lúc ấy chắc là chúng ta có vẻ đường bộ. Giờ đây thì đã muộn màng. Người ta

có thể còn có cả việc ngăn không cho chúng ta trèo lên tháp (Estragon hăm hở cởi giày). Anh làm gì thế?

ESTRAGON   Tôi cởi giày. Bộ anh không từng bị phải như thế này sao?

VLADIMIR   Kể từ lúc tôi khuyên anh nên cởi giày mỗi ngày. Tốt hơn là anh nên nghe lời tôi.

ESTRAGON   (giọng yếu ớt) Hãy giúp tôi một tay!

VLADIMIR   Anh có cảm thấy đau không?

ESTRAGON   Cảm thấy đau không! Ông bạn tôi lại hỏi tôi có cảm thấy đau không!

VLADIMIR   (phấn khích) Không phải chỉ có mình anh là đau đốn! Tôi thì không kể rồi. Thế mà tôi lại muốn anh thử ở vào trường hợp của tôi. Có thể anh sẽ cho tôi biết những điều mới lạ.

ESTRAGON   Anh có cảm thấy đau không?

VLADIMIR   Anh cảm thấy đau không! Ông bạn tôi lại hỏi tôi có cảm thấy đau không!

ESTRAGON   (chỉ ngón tay trở) Không phải là một lý do để khỏi phải buộc dây.

VLADIMIR   (cúi xuống) Đúng đấy (buộc dây). Không phải cứ việc nhỏ là có quyền bỏ bê.

ESTRAGON   Anh muốn tôi nói gì đây, anh bao giờ cũng chờ tới giai đoạn chót.

VLADIMIR (mơ màng) Giai đoạn chót... (trầm ngâm). Còn lâu quá, nhưng mà sẽ tốt đẹp đấy. Ai bảo thế?

ESTRAGON Anh không muốn giúp tôi một tay sao?

VLADIMIR Đôi lúc tôi tự nhủ thăm rồi cũng sẽ đến giai đoạn ấy. Những lúc ấy tôi cảm thấy thật là kỳ quặc (y giở mũ ra, nhìn vào bên trong, quơ tay vào trong mũ, đội lên lại). Biết nói sao đây? Nhẹ nhõm và đồng thời... (tìm lời diễn tả)... hỡi hừng (gần giọng) HÃI HỪNG (lại giở mũ ra, nhìn vào bên trong). Chán thật (đập đập bên trên mũ như cột cho rơi xuống một vật gì đó, lại nhìn vào bên trong, đội lên lại). Cuối cùng thì... (Estragon, sau khi cố gắng đến tột cùng, cởi được giày ra. Nhìn vào bên trong, quơ tay vào trong giày, lật giày lại, lắc lắc, tìm xem có vật gì rơi xuống đất không, không thấy gì cả, lại quơ tay vào trong giày, mắt xa vắng). Sao?

ESTRAGON Chẳng có gì cả.

VLADIMIR Xem nào.

ESTRAGON Chẳng có gì để xem cả.

VLADIMIR Hãy thử mang giày lại xem.

ESTRAGON (quan sát bàn chân) Tôi muốn để nó thoải mái một chút.

VLADIMIR Xem kìa, cả người anh ta chỉ đồ miết cho chiếc giày, trong khi chính bàn chân mới là thủ phạm (lại lột mũ ra lần nữa, nhìn vào bên trong, quơ tay vào trong mũ, lắc lắc, đập đập bên trong mũ, thổi vào bên trong, đội lên lại). Đã trở nên đáng lo ngại (yên lặng. Estragon lay lắc

bàn chân, vừa vận động những ngón chân, để không khí lui tới dễ dàng hơn). Một tên trộm được cứu giải (một lúc sau). Một sự khoan hồng vừa phải (một lúc sau). Gô Gô...¹

ESTRAGON   Gì thế?

VLADIMIR   Hay là ta nên tự hỏi?

ESTRAGON   Về điều gì chứ?

VLADIMIR   À thì... (tìm lời diễn tả). Có lẽ chúng ta không cần phải đi vào chi tiết.

ESTRAGON   Tự hỏi vì đã chào đời ư?

VLADIMIR   (chồm cười toang cả miệng nhưng lại kiềm chế ngay lại, vừa chấp tay lên phía dưới rốn, mặt nhăn nhó).

VLADIMIR   Người ta không còn cả việc dám mở miệng cười.

ESTRAGON   Anh nói đến một sự tước đoạt.

VLADIMIR   Chỉ được phép mỉm cười. (khuôn mặt y nút nẻ ra dưới một nụ cười mím miệng đến cùng tột, nụ cười đọng lại một lúc lâu, kể đó đột nhiên lịm tắt). Không cùng sự việc đâu. Cuối cùng thì... (một lúc sau). Gô Gô...

ESTRAGON   (khó chịu) Gì thế?

VLADIMIR   Anh có đọc Kinh Thánh chứ?

ESTRAGON   Kinh Thánh... (nghĩ ngợi). Chắc tôi phải có lượt mắt

qua.

VLADIMIR (ngạc nhiên) Tại trường học không có Chúa sao?

ESTRAGON Tôi nào biết có Chúa hay không có Chúa.

VLADIMIR Chắc là anh đã lộn với nhà giam La Roquette.

ESTRAGON Có thể lắm. Tôi nhớ lại những bản đồ về Đất Thánh. Đẹp lắm. Tử Hải màu xanh lơ nhàn nhạt. Chỉ cần nhìn đến tôi đã nghe khát. Tôi tự nhủ, chính đó là nơi chúng ta sẽ trải qua tuần trăng mật. Chúng ta sẽ bơi lội. Sẽ được sung sướng.

VLADIMIR Đáng lẽ anh phải là thi sĩ.

ESTRAGON Tôi vốn là thi sĩ đấy chứ (chỉ bộ quần áo rách rưới đang mặc). Không thấy sao?

Yên lặng.

VLADIMIR Tôi đã nói gì đấy... chân anh thế nào?

ESTRAGON Bị phỏng.

VLADIMIR A đúng rồi, tôi nhớ lại, rồi chuyện những tên trộm. Anh có nhớ không?

ESTRAGON Không.

VLADIMIR Anh có muốn tôi kể lại không?

ESTRAGON Không.

VLADIMIR   Chuyện sẽ làm khuây khoả thời gian chờ đợi (một lúc sau). Có hai tên trộm bị đóng đinh cùng với Chúa Cứu Thế. Người ta...

ESTRAGON   Cùng với ai?

VLADIMIR   Chúa Cứu Thế! Hai tên trộm. Người ta nói là có một đứa được cứu giải và đứa kia... (y tìm kiếm từ ngữ phản nghĩa với cứu giải)... bị đầy đọa.

ESTRAGON   Được cứu giải khỏi cái gì chứ?

VLADIMIR   Khỏi địa ngục.

ESTRAGON   Tôi đi đây (không động đậy).

VLADIMIR   Và thế nhưng... (một lúc sau). Làm thế nào mà... Tôi hy vọng đã không khiến anh phải bực bội.

ESTRAGON   Tôi không nghe thấy đâu.

VLADIMIR   Làm thế nào mà trong số bốn vị biên chép Phúc Âm chỉ có một vị là trình bày những sự kiện như thế? Trong khi cả bốn vị đã có ở đấy – nói cho rõ hơn là cũng không cách xa bao nhiêu. Và chỉ có một vị là nói đến tên trộm được cứu giải (một lúc sau). Kia, Gô Gô, thỉnh thoảng cũng nên nói một vài lời với tôi chứ.

ESTRAGON   Tôi nghe đây.

VLADIMIR   Chỉ có một trong số bốn vị. Ba vị kia, hai vị không may đề cập đến chuyện ấy và vị thứ ba thì cho rằng cả hai tên trộm đều chửi rửa Chúa Cứu Thế.

ESTRAGON	Ai?
VLADIMIR	Sao?
ESTRAGON	Tôi chẳng hiểu gì cả... (một lát sau). Chửi rửa ai chứ?
VLADIMIR	Chúa Cứu Thế.
ESTRAGON	Tại sao vậy?
VLADIMIR	Vì Người không muốn cứu giải chúng.
ESTRAGON	Khỏi địa ngục?
VLADIMIR	Bậy nào! Khỏi cái chết.
ESTRAGON	Rồi sao?
VLADIMIR	Rồi cả hai chắc đã phải bị đày đọa.
ESTRAGON	Và sau đó thì sao?
VLADIMIR	Nhưng mà vị kia thì cho rằng có một tên trộm được cứu giải.
ESTRAGON	À thì ra các vị không đồng một ý với nhau, chỉ vậy thôi.
VLADIMIR	Cả bốn vị đều có ở đấy. Và chỉ có một vị thì cho rằng có một tên trộm được cứu giải. Tại sao lại phải tin như thế hơn là như ba vị kia?
ESTRAGON	Ai tin chứ?

VLADIMIR   Thì tất cả mọi người chứ ai. Người ta chỉ thuộc có bản kinh ấy.

ESTRAGON   Thiên hạ là một lũ ngốc.

(Y đứng lên một cách nhọc nhằn, khập khễnh đi về phía cánh gà bên trái, dừng bước, nhìn xa xa, bàn tay che trước mắt, quay lại, đi về phía cánh gà bên phải, nhìn xa xa. Vladimir dõi mắt theo, kể đến nhìn chiếc giày, nhìn vào bên trong; vội vàng buông chiếc giày xuống).

VLADIMIR   (khạc nhổ xuống đất)

Estragon trở ra giữa sân khấu, nhìn về phía hậu trường.

ESTRAGON   Nơi này thật thú vị (quay lại, bước ra đến sát dây đèn, nhìn về phía khán giả). Cảnh trí ngoạn mục (quay về phía Vladimir). Đi chứ.

VLADIMIR   Không được.

ESTRAGON   Sao thế?

VLADIMIR   Chờ Godot.

ESTRAGON   Phải đấy (một lúc sau). Có chắc là nơi này không?

VLADIMIR   Sao?

ESTRAGON   Phải chờ tại đây.

VLADIMIR   Ông ta bảo chờ trước cái cây (hai người nhìn cái cây). Anh có trông thấy cây nào khác nữa không?

ESTRAGON   Cái gì đây?

VLADIMIR   Chắc là cây liễu.

ESTRAGON   Lá đâu hết rồi?

VLADIMIR   Cây chắc đã chết khô.

ESTRAGON   Lệ không còn nhỏ xuống.

VLADIMIR   Trừ phi đang nhằm ngày mưa.

ESTRAGON   Đáng lẽ là một cây nhỏ thì đúng hơn.

VLADIMIR   Một cây nhỏ hơn nữa.

ESTRAGON   Một cây nhỏ.

VLADIMIR   Một (nói chữa lại). Anh muốn ám chỉ điều gì chứ? Lộn chỗ ư?

ESTRAGON   Đáng lẽ ông ta đã có mặt ở đây.

VLADIMIR   Ông ta không nói chắc chắn là sẽ đến.

ESTRAGON   Và nếu ông ta không đến thì sao?

VLADIMIR   Mai chúng ta sẽ trở lại.

ESTRAGON   Rồi lại ngày mốt.

VLADIMIR   Có lẽ vậy.

ESTRAGON   Và cứ thế.

VLADIMIR   Nghĩa là...

ESTRAGON   Cho đến bao giờ ông ta tới đây.

VLADIMIR   Anh thật nhẫn tâm.

ESTRAGON   Hôm qua chúng ta đã đến rồi.

VLADIMIR   Bao giờ, anh lại phỉnh phờ. Thôi.

ESTRAGON   Hôm qua chúng ta đã làm gì?

VLADIMIR   Hôm qua à?

ESTRAGON   Phải.

VLADIMIR   Thực tình... (vẻ bất mãn). Để dọn lòng nghi ngờ. Còn anh thì sao, tay sành đời.

ESTRAGON   Tôi à, chúng ta đã ở đây.

VLADIMIR   (nhìn quanh) Nơi này có vẻ quen thuộc với anh?

ESTRAGON   Tôi không có bảo thể.

VLADIMIR   Thì sao?

ESTRAGON   Thì cũng có thể nói không lạ lắm.

VLADIMIR   Dù sao... cây này... (quay về phía khán giả)... cái cây chết cháy này...

ESTRAGON   Anh có chắc là chiều nay không?

VLADIMIR   Sao?

ESTRAGON   Phải chờ ở đây.

VLADIMIR   Godot nói thứ Bảy (một lúc sau). Hình như vậy.

ESTRAGON   Sau khi xong công việc.

VLADIMIR   Chắc tôi có ghi lại (lục lạo trong túi, đẩy nhóc đủ thứ đồ nhóp nhúa).

ESTRAGON   Nhưng mà thứ Bảy nào chứ? Và hôm nay có phải là thứ Bảy không? Hay đúng hơn là Chủ Nhật mới phải? Hay là thứ Hai? Thứ Sáu?

VLADIMIR   (cuồng cuồng nhìn quanh như thể cái ngày được ghi trên cảnh vật) Có lẽ nào lại như thế!

ESTRAGON   Hay là thứ Năm?

VLADIMIR   Phải làm sao đây?

ESTRAGON   Nếu chiều qua ông ta đã hoài công đến đây, chắc anh cũng đồng ý là hôm nay ông ta sẽ không đến nữa.

VLADIMIR   Nhưng anh vừa nói chiều qua chúng ta có đến đây.

ESTRAGON   Tôi có thể lầm lộn (một lúc sau). Hãy ngưng chuyện trò trong giây lát, đồng ý chứ?

VLADIMIR   (miễn cưỡng) Đồng ý lắm (Estragon ngồi trở lại xuống đất. Vladimir rải bước quanh sân khấu với vẻ khích động,

thỉnh thoảng dừng bước đưa mắt do thám chân trời.
Estragon ngủ. Vladimir dừng lại trước Estragon). Gô
Gô... (yên lặng). Gô Gô... (yên lặng). Gô Gô!

Estragon giật mình thức giấc.

ESTRAGON (nảo nề) Tôi ngủ (giọng trách cứ). Tại sao không bao giờ
anh để cho tôi yên giấc?

VLADIMIR Tôi cảm thấy cô đơn.

ESTRAGON Tôi nằm mơ.

VLADIMIR Đừng kể lại.

ESTRAGON Tôi mơ thấy.

VLADIMIR Đừng kể lại.

ESTRAGON (khoa tay ra khoảng mênh mông) Đất trời này đã đủ cho
anh sao? (yên lặng) Anh ác tâm lắm, Đi Đi². Anh muốn
tôi kể lại những cơn ác mộng riêng của tôi với ai đây, nếu
không phải với anh?

VLADIMIR Hãy dành những cơn ác mộng riêng cho anh. Anh cũng
biết rõ là tôi không chịu đựng nổi.

ESTRAGON (lạnh lùng) Có một đôi lúc tôi thường tự hỏi hay là tốt
hơn chúng ta nên chia tay nhau.

VLADIMIR Có thể anh sẽ không đi đâu xa được.

ESTRAGON Quả thực, có lẽ đó là một điều bất lợi trầm trọng (một lúc
sau). Phải không, Đi Đi, có lẽ đó là một điều bất lợi trầm

trọng? (một lúc sau). Những danh lam thắng cảnh dọc đường (một lúc sau). Và sự tốt bụng của hành khách (một lúc sau. Vồn vã). Phải không, Đi Đi?

VLADIMIR   Hãy trầm tĩnh lại nào.

ESTRAGON   (khoái trá) Trầm tĩnh... trầm tĩnh... (mơ màng) Người Anh thì nói Câââm. Đó là những người trầm tĩnh (một lúc sau). Anh có biết câu chuyện người Anh tại ổ đi không?

VLADIMIR   Biết.

ESTRAGON   Kể nghe thử.

VLADIMIR   Thôi.

ESTRAGON   Một người Anh uống rượu say tìm đến ổ đi. Mụ tào kè hỏi hắn muốn loại nào, tóc vàng, đen hay hoe đỏ. Anh kể tiếp.

VLADIMIR   THÔI!

Vladimir đi ra. Estragon đứng lên và đi theo đến bìa sân khấu. Estragon điệu bộ trông giống như của khán giả trước sự gắng sức của tay quyền thuật. Vladimir trở lại, đi qua trước Estragon, băng ngang sân khấu, mắt nhìn xuống. Estragon bước một vài bước về phía Vladimir, dừng lại.

ESTRAGON   (giọng dịu dàng) Anh muốn nói với tôi phải không? (Vladimir không trả lời. Estragon bước tới một bước). Anh có một vài điều muốn nói với tôi phải không? (yên lặng. Lại bước tới vài bước). Này, Đi Đi...

VLADIMIR   (không quay lại) Tôi không có gì nói với anh cả.

ESTRAGON (bước tới) Anh giận tôi? (yên lặng bước tới) Xin lỗi (yên lặng. Bước tới. Chạm vào vai Vladimir). Kia, Đi Đi (yên lặng). Hãy chìa bàn tay anh ra! (Vladimir quay lại). Hãy ôm lấy tôi! (Vladimir chùn lòng. Hai người ôm choàng nhau. Estragon lùi lại). Anh hôi tởm quá!

VLADIMIR Để trị thận đấy (yên lặng. Estragon nhìn chăm chú vào cái cây). Bây giờ chúng ta phải làm gì đây?

ESTRAGON Chờ đợi.

VLADIMIR Phải đấy, nhưng trong khi chờ đợi.

ESTRAGON Hay là chúng ta thử treo cổ.

VLADIMIR Có thể cũng là một cách bịt mắt lại.

ESTRAGON (ra bộ không nhẽo) Bịt chứ?

VLADIMIR Với những gì sẽ xảy ra sau đó. Nơi nào ta rụng xuống sẽ mọc lên loài cây độc³. Chính vì thế mà chúng kêu lên khi bị người ta búng đi. Anh không biết thế sao?

ESTRAGON Chúng ta hãy treo cổ tức khắc.

VLADIMIR Treo lên một cành cây ư? (hai người đến gần cái cây và nhìn ngấm). Tôi không mấy tin tưởng.

ESTRAGON Bây giờ cũng phải thử xem.

VLADIMIR Thử đi.

ESTRAGON Anh thử trước.

VLADIMIR   Bậy nào, anh chứ.

ESTRAGON   Sao thế?

VLADIMIR   Anh nhẹ hơn tôi.

ESTRAGON   Đúng đấy.

VLADIMIR   Tôi không hiểu được.

ESTRAGON   Kia, hãy chịu khó suy nghĩ một chút.

Vladimir nghĩ ngợi.

VLADIMIR   (cuối cùng cũng nói) Tôi không hiểu được.

ESTRAGON   Tôi sẽ cắt nghĩa cho anh (nghĩ ngợi). Cành cây... cành cây... (giận dữ). Nhưng hãy ráng mà hiểu chứ.

VLADIMIR   Tôi chỉ còn biết nhờ anh.

ESTRAGON   (cố gắng) Gô Gô nhẹ – cành cây không gãy – Gô Gô chết. Đi Đi nặng – cành cây gãy – Đi Đi bơ vơ (một lúc sau). Trong khi... (cố tìm lời lẽ chính xác)

VLADIMIR   Tôi không có nghĩ tới chuyện ấy.

ESTRAGON   (tìm ra) Đã chịu đựng được vật nặng, vật nhẹ càng dễ chịu đựng hơn.

VLADIMIR   Nhưng tôi nặng cân hơn anh sao?

ESTRAGON   Chính anh vừa nói. Tôi có biết gì đâu. Chắc là đúng một nửa. Hay cũng gần như vậy.

VLADIMIR	Vậy phải làm gì đây?
ESTRAGON	Đừng làm gì cả. Như thế chắc ăn hơn.
VLADIMIR	Hãy chờ nghe đã.
ESTRAGON	Nghe ai?
VLADIMIR	Godot.
ESTRAGON	Thế à.
VLADIMIR	Hãy chờ [Godot] quyết định xem thế nào đã.
ESTRAGON	Một mặt, tốt hơn không nên để mất cơ hội.
VLADIMIR	Tôi tò mò muốn biết xem Godot sẽ nói gì đây. Cũng không lấy gì cảm dỗ được chúng ta đâu.
ESTRAGON	Đúng thật thì người ta đã cầu khẩn Godot điều gì?
VLADIMIR	Anh không có ở đây sao?
ESTRAGON	Tôi không có chú ý.
VLADIMIR	À thì... Cũng không có gì rõ rệt cả.
ESTRAGON	Một lời cầu khẩn vậy thôi.
VLADIMIR	Chắc vậy.
ESTRAGON	Một lời thỉnh nguyện mơ hồ.

VLADIMIR	Nếu anh muốn.
ESTRAGON	Và ông ta trả lời ra sao?
VLADIMIR	Chờ xem.
ESTRAGON	Ông ta không thể hứa hẹn một điều gì cả.
VLADIMIR	Ông ta cần phải suy nghĩ lại.
ESTRAGON	Suy nghĩ kỹ càng.
VLADIMIR	Hỏi lại gia đình.
ESTRAGON	Bạn hữu.
VLADIMIR	Nhân viên.
ESTRAGON	Thư tín viên.
VLADIMIR	Sổ sách.
ESTRAGON	Trương mục.
VLADIMIR	Trước khi tuyên bố.
ESTRAGON	Tất nhiên.
VLADIMIR	Phải không?
ESTRAGON	Hình như vậy.

VLADIMIR   Tôi cũng nghĩ thế.

Nghĩ.

ESTRAGON   (lo ngại) Và chúng ta thì sao?

VLADIMIR   Ông ta có ưa thích không?

ESTRAGON   Tôi hỏi, và chúng ta thì sao?

VLADIMIR   Tôi làm sao hiểu được.

ESTRAGON   Chúng ta sẽ giữ vai trò nào trong đó?

VLADIMIR   Vai trò của chúng ta?

ESTRAGON   Hãy thư thả.

VLADIMIR   Vai trò của chúng ta ư? Vai trò kẻ khản nguyện.

ESTRAGON   Tệ đến mức ấy sao?

VLADIMIR   Ông chủ có những yêu sách cần được thỏa mãn

ESTRAGON   Chúng ta không còn quyền gì nữa sao?

Vladimir cười, nụ cười bị đứt đoạn như ban nãy. Cùng lối trình diễn, chỉ thiếu có nụ cười.

VLADIMIR   Anh làm tôi phải bật cười, nếu tôi được phép cười.

ESTRAGON   Chúng ta đã đánh mất quyền của mình.

VLADIMIR   (giọng nghiêm túc) Chúng ta đã bán đi.

Yên lặng. Hai người đứng im, tay buông lỏng thòng, đầu gập xuống ngực, gối khụy xuống.

ESTRAGON   (giọng yếu ớt) Chúng ta thiếu đoàn kết lại? (một lúc sau).
Có phải?

VLADIMIR   (giơ bàn tay lên) Hãy lắng tai!

Hai người lắng tai, người cứng đờ lại một cách buồn cười.

ESTRAGON   Tôi có nghe thấy gì đâu.

VLADIMIR   Suyt! (hai người lắng tai. Estragon mất thăng bằng, suýt ngã. Bấu vào cánh tay Vladimir đang lảo đảo. Hai người lắng tai, đứng áp vào nhau, nhìn nhau chòng chọc). Tôi cũng vậy. (thở ra nhẹ nhàng. Ruỗi người ra lại. Rời nhau).

ESTRAGON   Anh làm tôi sợ.

VLADIMIR   Tôi ngỡ là chính ông ta.

ESTRAGON   Ai?

VLADIMIR   Godot.

ESTRAGON   Ồi! Gió trong rừng lau.

VLADIMIR   Tôi đoán chắc là tiếng kêu la.

ESTRAGON   Nhưng tại sao ông ta lại kêu la?

VLADIMIR   Sau con ngựa của ông.

Yên lặng.

ESTRAGON Thôi chúng ta đi.

VLADIMIR Đi đâu? (một lúc sau). Có lẽ tối nay chúng ta ngủ lại nhà ông ta, êm ấm trong đồng rơm, bụng no nê. Cũng đáng thời giờ chờ đợi. Không phải sao?

ESTRAGON Có lẽ phải chờ hết đêm.

VLADIMIR Trời đã tối đâu.

Yên lặng.

ESTRAGON Tôi thấy đói.

VLADIMIR Anh có muốn dùng một củ cải đỏ không?

ESTRAGON Không còn gì khác sao?

VLADIMIR Chắc phải còn một vài củ cải trắng.

ESTRAGON Cho tôi một củ cải đỏ (Vladimir lục lạo trong túi, lôi ra một củ cải trắng và đưa cho Estragon). Cảm ơn (cắn vào. Rên rỉ). Củ cải trắng mà!

VLADIMIR Ô xin lỗi! Tôi đoán là một củ cải đỏ (lục lạo túi lần nữa, chỉ toàn là củ cải trắng). Toàn là củ cải trắng cả (mà cứ tiếp tục tìm kiếm). Chắc là anh sẽ được dùng củ cải đỏ cuối cùng (tìm kiếm). Khoan đã, đây rồi (cuối cùng y lôi ra một củ cải đỏ và trao cho Estragon). Đây bạn. (Estragon chùi củ cải lên tay áo và bắt đầu ăn). Trả lại tôi củ cải trắng (Estragon trả lại). Ăn chậm chậm, không còn củ cải nào nữa đâu.

ESTRAGON (vừa nhai) Tôi có hỏi anh một câu?

VLADIMIR À.

ESTRAGON Anh đã có trả lời chưa?

VLADIMIR Củ cải ngon chứ?

ESTRAGON Ngọt.

VLADIMIR Càng hay, càng hay (một lúc sau). Anh muốn hỏi chuyện gì?

ESTRAGON Tôi không còn nhớ (gặm gặm củ cải). Thế mới khổ (ngắm nghía củ cải, lấy mấy đầu ngón tay xoay nó trên không). Tuyệt (trầm ngâm mút lấy đầu củ cải). Khoan đã, tôi nhớ lại rồi (cắn một miếng).

VLADIMIR Sao?

ESTRAGON (miệng đầy một miếng to, lơ đãng) Mình có bị trói buộc không?

VLADIMIR Tôi không nghe rõ.

ESTRAGON Tôi hỏi mình có bị trói buộc không?

VLADIMIR Trói buộc?

ESTRAGON Phải.

VLADIMIR Như thế nào đây?

ESTRAGON   Một cách khăng khít.

VLADIMIR   Nhưng mà với ai? Do ai?

ESTRAGON   Với người của anh.

VLADIMIR   Với Godot à? Trói buộc với Godot? Ý nghĩ hay chưa!
Đời nào! (một lúc sau) Chưa đâu (gần giọng).

ESTRAGON   Ông ta tên Godot?

VLADIMIR   Chắc thế.

ESTRAGON   Này! (y nắm chót lá của củ cải nâng lên và quay quay trước mặt). Cũng lạ, càng ăn càng thấy kém ngon.

VLADIMIR   Tôi thì lại khác.

ESTRAGON   Khác thế nào?

VLADIMIR   Càng ăn tôi càng thấy ngon.

ESTRAGON   (sau một lúc lâu nghĩ ngợi) Như thế gọi là khác nhau à?

VLADIMIR   Vấn đề thuộc về thể chất.

ESTRAGON   Thuộc về tính tình.

VLADIMIR   Đành phải chịu vậy.

ESTRAGON   Vùng vẫy cũng hoài công.

VLADIMIR   Người ta không làm sao tự thay đổi được.

ESTRAGON   Quanh quần mãi rồi cũng thế thôi.

VLADIMIR   Bản tâm làm sao đổi được.

ESTRAGON   Đành phải chịu (chia phần củ cải còn lại cho Vladimir).
Anh có muốn ăn nốt không?

Một tiếng kêu khủng khiếp vọng lại, sát ngay cạnh. Estragon buông củ cải. Họ đỡ người lại, kẻ đó hối hả chạy về phía cánh gà. Estragon dừng lại dọc đường, quay bước trở lại, nhặt củ cải lên, giúi vào túi, phóng về phía Vladimir đang chờ, lại dừng chân, quay bước trở lại, nhặt lấy chiếc giày, kẻ chạy theo Vladimir. Hai người ôm chặt lấy nhau, thụt đầu vào vai, quay lưng lại với sự đe dọa, chờ đợi.

Pozzo và Lucky đi vào. Người đi sau điều khiển người trước bằng một sợi dây cột quanh cổ, thế nào mà thoát đầu người ta chỉ trông thấy có Lucky kéo theo sợi dây, khá dài đến nỗi phải chờ lúc y ra tới giữa sàn gỗ Pozzo mới từ cánh gà ào ra. Lucky mang một chiếc va li nặng nề, một ghế xếp, một giỏ đựng lương thực và một cái áo choàng (trên cánh tay), Pozzo cầm một ngọn roi.

Pozzo   (từ trong cánh gà). Nhanh lên! (tiếng roi quất cùng với Pozzo hiện ra. Hai người băng ngang sân khấu. Lucky đi qua trước Vladimir và Estragon ra khỏi sân khấu. Pozzo, trông thấy Vladimir và Estragon dừng bước. Sợi dây căng thẳng. Pozzo kéo mạnh) Lui lại! (tiếng người ngã. Đó chính là Lucky với trọn đồ đạc của y. Vladimir và Estragon nhìn y, phân vân giữa ý muốn đến tiếp cứu và mỗi e ngại phải xen vào một chuyện không liên hệ gì đến họ. Vladimir tiến một bước về phía Lucky. Estragon nắm lấy tay áo y giữ lại)

VLADIMIR   Buông tôi ra!

ESTRAGON   Đứng yên.

POZZO   Coi chừng! Nó hung dữ (*Estragon và Vladimir nhìn Pozzo*). Với người lạ.

ESTRAGON   (*nói khẽ*) Ông ta đấy ư?

VLADIMIR   Ai?

ESTRAGON   Coi kìa...

VLADIMIR   Godot ư?

ESTRAGON   Đấy.

POZZO   Tôi xin tự giới thiệu: Pozzo.

VLADIMIR   Không phải đâu.

ESTRAGON   Ông ta nói Godot.

VLADIMIR   Không phải đâu.

ESTRAGON   (*với Pozzo*) Thưa ông, ông không phải là Godot sao?

POZZO   (*giọng khùng khiếp*) Tôi là Pozzo (*yên lặng*). Danh tính ấy không nói lên một điều gì sao? (*yên lặng*). Tôi hỏi danh tính ấy không nói lên một điều gì sao?

Vladimir và Estragon nhìn nhau dò hỏi.

ESTRAGON   (*vờ tìm kiếm*) Bozzo... Bozzo...

POZZO   Pppozzo!

ESTRAGON   A! Pozzo... xem nào... Pozzo...

VLADIMIR   Pozzo hay Bozzo!

ESTRAGON   Pozzo... Không, không phải đâu.

VLADIMIR   (*dàn hòa*) Tôi có quen với một gia đình Gozzo. Bà mẹ làm nghề đơm lờ.

Pozzo bước tới, đe dọa.

ESTRAGON   (*giọng quyết liệt*) Chúng tôi không phải là người ở đây, ông ạ.

POZZO   (*dừng lại*) Nhưng các ông chẳng phải là những con người sao! (*đeo kính vào*). Theo tôi thấy (*cởi kính ra*). Cùng loại với tôi (*phá ra cười dữ dội*). Cùng một loại với Pozzo! Có nguồn gốc thần thánh!...

VLADIMIR   Ông muốn nói...

POZZO   (*sắc giọng*) Godot là ai?

ESTRAGON   Godot à?

POZZO   Ông đã làm tôi với Godot

VLADIMIR   Thưa ông, đâu có. Tôi đâu có bao giờ nhận làm như thế.

POZZO   Godot là ai thế?

VLADIMIR   À thì, là một... là một tri kỷ.

ESTRAGON   Bậy nào, chúng ta chỉ vừa quen biết với ông ta thôi.

VLADIMIR   Dĩ nhiên... chưa có gì thân thiết lắm... nhưng dù sao...

ESTRAGON   Riêng tôi, thì sẽ không nhận ra ông ta.

POZZO   Ông đã làm tôi với Godot.

ESTRAGON   Có nghĩa là... bóng tối... cơn mệt mỏi... sự yếu đuối... nỗi trông chờ... tôi phải thú nhận là... có lúc... tôi đã ngỡ như thế.

VLADIMIR   Đừng nghe anh ta, ông ạ, đừng nghe anh ta.

POZZO   Trông chờ? Vậy ra ông đang trông chờ Godot?

POZZO   Tại đây? Trên phần đất của tôi?

VLADIMIR   Chúng tôi không có ý nghĩ bậy.

ESTRAGON   Mà là trong một ý nghĩ tốt.

POZZO   Đường là chung cho thiên hạ.

VLADIMIR   Người ta thường tự bảo như thế.

POZZO   Đó là một điều xấu hổ, nhưng mà phải thế.

ESTRAGON   Đành vậy.

POZZO   *(phác rộng một cử chỉ)* Đừng nói đến chuyện ấy nữa *(kéo sợi dây)*. Đứng lên! *(một lúc sau)*. Mỗi lần ngã nó lại nhắm mắt ngủ. Đứng lên, đồ chết thôi! *(có tiếng Lucky đứng lên và nhặt lấy đồ đạc. Pozzo kéo sợi dây)* Bước

lui! (*Lucky bước thụt lùi vào*). Đứng lại! (*Lucky dừng lại*). Quay lại! (*Lucky quay lại. Pozzo nói với Vladimir và Estragon, giọng từ tốn*). Các bạn, tôi hân hạnh được gặp gỡ các bạn (*trước vẻ nghi ngờ của hai người đối diện*). Thật đấy, tôi lấy làm vui sướng thật đấy (*kéo sợi dây*). Gần hơn nữa! (*Lucky bước tới*). Đứng lại! (*Lucky dừng lại. Với Vladimir và Estragon*). Thấy không, đường xa thăm thẳm khi người ta phải đi một mình trong... (*nhìn đồng hồ*)... trong... (*tính toán*) sáu tiếng đồng hồ, phải, đúng đấy, sáu tiếng đồng hồ liền, không bắt gặp một tấm hơi nào cả. (*với Lucky*) Áo choàng! (*Lucky đặt va li xuống, bước tới, trao chiếc áo choàng, bước lùi, cầm va li lên lại*) Cầm lấy. (*Pozzo chìa cho Lucky chiếc roi, Lucky bước tới và - vì hai tay đều đang cầm đồ đạc - nghiêng người xuống và cắn lấy chiếc roi giữa hai hàm răng, kéo lùi lại. Pozzo bắt đầu mặc áo choàng vào, ngưng lại*) Áo choàng! (*Lucky đặt tất cả đồ đạc xuống, bước tới, giúp Pozzo choàng áo vào, lùi lại, nhặt tất cả đồ đạc lên lại*). Trời hơi lạnh (*cài xong nút áo choàng, cúi xuống, xem xét, ngẩng lên lại*). Roi! (*Lucky bước tới, cúi xuống, Pozzo giật lấy chiếc roi từ trong miệng ra, Lucky lùi lại*). Các bạn thấy không, tôi không thể thiếu vắng lâu ngày với những người đồng loại (*nhìn hai người đồng loại*) cả khi mà họ chỉ giống tôi một cách vụng về (*với Lucky*) Ghế xếp! (*Lucky đặt va li và giỏ xuống, bước tới, rời ghế xếp, lùi lại, cầm va li và giỏ lên lại. Pozzo ngồi xuống, đặt đầu ngọn roi chọc vào ngực Lucky và đẩy*) Bước lùi (*Lucky lùi lại*). Nữa (*Lucky lùi thêm*). Dừng lại! (*Lucky dừng lại. Với Vladimir và Estragon*). Thế nên, nếu các ông cho phép, tôi sẽ nán lại cùng mấy ông trong giây lát, trước khi tiếp tục cuộc lưu hành. (*với Lucky*). Cái giỏ! (*Lucky bước tới, trao chiếc giỏ, lùi lại*). Trời rộng, ta nghe bụng đói (*mở nắp giỏ, lấy ra một miếng thịt gà giò, một khúc bánh mì và một chai rượu vang. Với Lucky*). Cái giỏ! (*Lucky cầm lấy cái giỏ, lùi lại, đứng im*). Xa hơn nữa! (*Lucky lùi thêm*) Đây! (*Lucky dừng lại*). Nó hơi hám (*nâng cổ chai uống một ngụm*

đầy). Mừng cho sức khỏe chúng ta (đặt chai xuống và bắt đầu ăn).

Yên lặng. Estragon và Vladimir, dạn dần, quay xung quanh Lucky, quan sát khắp người Lucky. Pozzo hùng hục cắn thịt gà, vứt xương xuống đất sau khi đã mút xong. Lucky từ từ gập người lại, đến lúc chiếc va li chạm mặt đất, đứng lên lại đột ngột, kẻ đó bắt đầu gập người trở lại. Điều bộ của một người ngủ đứng.

ESTRAGON   Anh ra sao thế?

VLADIMIR   Có vẻ mệt mỏi.

ESTRAGON   Sao anh lại không để đồ đạc xuống?

VLADIMIR   Ai biết (*hai người đến sát gần hơn*). Coi chừng!

ESTRAGON   Hay là chúng ta thử lên tiếng với anh ta?

VLADIMIR   Nhìn kia.

ESTRAGON   Gì thế?

VLADIMIR   Cái cổ.

ESTRAGON   (*nhìn cái cổ*) Tôi có thấy cái gì đâu.

VLADIMIR   Lại đây.

Estragon đến chỗ của Vladimir.

ESTRAGON   Quả thực.

VLADIMIR   Rướm máu.

ESTRAGON Chính vì sợi dây.

VLADIMIR Vì cọ xát.

ESTRAGON Anh nghĩ sao.

VLADIMIR Vì cái nút.

ESTRAGON Thật bất hạnh.

Hai người quan sát Lucky trở lại, dừng mắt trên khuôn mặt.

VLADIMIR Anh ta trông không tệ.

ESTRAGON *(so vai, bĩu môi)* Thật ư?

VLADIMIR Có phần nào ảo lả.

ESTRAGON Anh ta rõ dãi.

VLADIMIR Tất nhiên.

ESTRAGON Anh ta sùi bọt ở miệng.

VLADIMIR Anh ta có vẻ ngu ngốc.

ESTRAGON Một tên đàn độn.

VLADIMIR *(nghểnh đầu về phía trước)* Một thằng khờ có lẽ đúng hơn.

ESTRAGON *(cùng điệu bộ với Vladimir)* Không chắc.

VLADIMIR   Anh ta thở hỗn hển.

ESTRAGON   Tất nhiên.

VLADIMIR   Và mắt anh ta, xem kìa!

ESTRAGON   Sao?

VLADIMIR   Chúng lòi ra ngoài.

ESTRAGON   Tôi cho là chúng sắp nở trùng.

VLADIMIR   Không chắc (*một lúc sau*). Hỏi thử anh ta một câu.

ESTRAGON   Nên chứ?

VLADIMIR   Có hại gì không?

ESTRAGON   (*rụt rè*) Này ông...

VLADIMIR   To hơn.

ESTRAGON   (*giọng to hơn*) Này ông.

POZZO   Mặc xác nó! (*hai người quay về phía Pozzo, dùng bữa xong, đang chùi miệng bằng mu bàn tay*). Các ông thấy là nó muốn nghỉ ngơi sao? (*lôi tẩu thuốc ra và bắt đầu nhồi thuốc. Estragon nhận ra mớ xương gà dưới đất, nhìn với vẻ thèm thuồng. Pozzo đánh một diêm quẹt và bắt đầu hút*). Cái giò! (*Lucky không động đây, Pozzo ném que diêm với vẻ giận dữ và kéo dây*). Cái giò! (*Lucky suýt ngã, tỉnh lại, bước tới, đặt cái chai vào giỏ, quay về chỗ cũ, lấy lại điệu bộ cũ. Estragon nhìn chăm chú mớ xương, Pozzo đánh diêm quẹt thứ hai và hút*). Các ông

muốn sao đây, không phải là công việc của nó (*thử một ngụm khói, duỗi chân*). A, đỡ rồi .

ESTRAGON   (*rụt rè*) Này ông...

POZZO   Gì thế, ông bạn chính trực của tôi?

ESTRAGON   Ở... ông không dùng... ơ... ông không còn dùng đến... mớ xương... phải không ông?

VLADIMIR   (*tức giận*) Anh không thể chờ đợi được sao?

POZZO   Ồ không, ồ không, cũng là một điều hoàn toàn tự nhiên. Tôi có cần đến mớ xương không à? (*lấy đầu roi gầy gầy mớ xương*). Không, riêng tôi thì tôi không còn cần nữa. (*Estragon quay một bước về phía đống xương*). Nhưng mà... (*Estragon dừng lại*) theo nguyên tắc xương dành cho người khiêng đồ đạc. Vậy cần phải hỏi nơi nó (*Estragon quay về phía Lucky, do dự*). Hãy hỏi thử nó đi, đừng ngại, nó sẽ trả lời.

Estragon bước về phía Lucky, dừng lại trước mặt y.

ESTRAGON   Này ông... xin lỗi, này ông...

Lucky không phản ứng. Pozzo vụt roi. Lucky ngẩng đầu lên.

POZZO   Người ta nói chuyện với mày, đồ heo. Hãy trả lời (*với Estragon*). Ông cứ hỏi.

ESTRAGON   Xin lỗi, thưa ông, mớ xương, ông có dùng không ạ?

Lucky nhìn Estragon một lúc lâu.

POZZO   (*hoan hỉ*) Kia ông! (*Lucky cúi đầu*). Trả lời đi chứ! Mày

có muốn hay là không? (*Lucky yên lặng. Với Estragon*). Ông cứ tự tiện (*Estragon nháy xỏ vào mớ xương, nhặt lên và bắt đầu gặm*). Kể cũng quái gở. Đúng là lần đầu tiên nó từ chối tôi một miếng xương (*nhìn Lucky với vẻ lo âu*). Tôi mong rằng nó không bịa chuyện nó bị bệnh (*rít tẩu thuốc*).

VLADIMIR   Đi chứ.

ESTRAGON   Đi bây giờ sao?

POZZO   Lát nữa đã! (*kéo dây*). Ghế xếp! (*lấy ngọn roi chỉ. Lucky rời ghế*) Nữa! Đấy! (*ngồi lại. Lucky bước lui, cầm va li và cái giỏ lên lại*). Thế là tôi lại chễm chệ trở lại! (*bắt đầu nhồi thuốc*).

VLADIMIR   Đi chứ.

POZZO   Tôi mong rằng không phải chính tôi đã xua đuổi các ông. Hãy nán lại giây lát, các ông sẽ không có gì phải tiếc rẻ.

ESTRAGON   (*như người thấy mùi ân huệ*) Chúng tôi còn rộng thì giờ.

POZZO   (*đốt thuốc*) Điều thứ nhì bao giờ cũng kém ngon hơn (*lấy tẩu thuốc ra khỏi miệng, ngấm ngấm*) điều thứ nhất, tôi muốn nói (*ngậm tẩu thuốc lên lại*). Nhưng mà cũng ngon.

VLADIMIR   Tôi đi đây.

POZZO   Ông ta không còn chịu đựng được nữa sự hiện diện của tôi. Chắc là tôi đã không có vẻ người cho lắm, nhưng mà đó là một lý do sao? (*với Vladimir*). Hãy suy nghĩ lại, trước khi phạm phải điều khinh suất? Hãy giả thử rằng ông lên đường ngay bây giờ, khi trời vẫn còn sáng, vì dù sao trời vẫn còn sáng (*cả ba ngược nhìn trời*). Được rồi.

Trong trường hợp ấy nó sẽ như thế nào – (*lấy tẩu thuốc ra khỏi miệng, nhìn vào tẩu thuốc*) – lửa tắt – (*đốt lại*) – trong trường hợp... trong trường hợp ấy... cuộc hẹn hò của các ông với Godet... Godot... Godin... gì đó sẽ ra sao đây... (*yên lặng*)... các ông chắc cũng rõ là tôi muốn nói tới ai, người định đoạt cho tương lai các ông (*yên lặng*)... tôi muốn nói tương lai gần gũi nhất.

ESTRAGON Ông ta có lý.

VLADIMIR (*nói lớn*) Thật đáng hổ thẹn!

(*yên lặng. Estragon kinh ngạc, ngừng gặm, lần lượt nhìn Vladimir và Pozzo rất bình thản. Vladimir mỗi lúc một thêm bất rứt*).

POZZO (*với Vladimir*) Ông có muốn ám chỉ riêng một điều gì không?

VLADIMIR (*vừa cả quyết vừa lúng túng*) Đối xử với một người (*hướng tay về phía Lucky*) bằng cách ấy... tôi cho là... một con người ư... Không... một điều đáng hổ thẹn!

ESTRAGON (*không muốn thua kém*) Một sự ô nhục! (*gặm xương trở lại*).

POZZO Ông thật nghiêm khắc... (*với Vladimir*). Ông bao nhiêu tuổi, nói cho đúng? (*yên lặng*) Sáu mươi?... Bảy mươi... (*với Estragon*) Ông độ bao nhiêu tuổi?

ESTRAGON Hỏi anh ta.

POZZO Tôi là người thô lỗ. (*đập tẩu thuốc vào ngọn roi cho sạch hết tàn thuốc, đứng lên*). Tôi sắp đi đây. Cảm ơn đã cho nhập bọn (*ngắm nghĩ*). Tôi sắp đi đây. Trừ phi tôi hút thêm một môi nữa với các ông. Các ông nghĩ sao?

(Vladimir và Estragon không nói gì cả). Ồ! Tôi chỉ là một tay hút tài tử, thật tài tử, tôi không quen hút liền một lúc hai mồi liền, (nâng bàn tay lên nơi trái tim) như vậy tim sẽ phải đập mạnh (một lúc sau). Dù cẩn thận, vẫn nuốt phải nhựa thuốc. (thở dài) Biết làm sao đây (yên lặng). Nhưng có thể các ông không phải là những tay nghiện thuốc. Đúng không? Nhưng mà, đó chỉ là tiểu tiết (yên lặng). Nhưng bây giờ phải làm sao để ngồi một cách tự nhiên, như khi tôi đang đứng như thế này? Không có vẻ gì – xem phải nói sao đây – không có vẻ gì nao núng? (với Vladimir). Ông nói gì ạ? (yên lặng). Không chừng ông không có nói gì phải không? (yên lặng). Không có gì quan trọng. Xem nào... (nghĩ ngợi).

ESTRAGON   A! Đỡ rồi *(vứt mớ xương xuống)*.

VLADIMIR   Làm sao anh biết được.

POZZO   Nó lại ngỏ lời với tôi! Cuối cùng chắc chúng ta phải đến mùi lòng mát.

ESTRAGON   Tại sao anh không để đồ đạc xuống?

POZZO   Tôi cũng cảm thấy sướng nếu được gặp mặt ông ta. Càng gặp gỡ nhiều người, tôi càng cảm thấy sung sướng. Một người dù nhỏ nhoi đến đâu cũng giúp chúng ta những điều học hỏi, làm phong phú thêm con người chúng ta, chúng ta càng dễ mến hơn mùi hạnh phúc. Các ông cũng vậy. *(nhìn chăm chú vào từng người, cốt để hai người biết rằng họ đang được ngắm nghía)*. Ngay chính các ông, biết đâu lại không mang lại cho tôi một điều gì.

ESTRAGON   Tại sao anh ta không để đồ đạc xuống?

POZZO   Tôi cũng lấy làm lạ.

VLADIMIR   Bạn tôi vừa đặt một câu hỏi.

POZZO   *(hả hê)* Một câu hỏi? Ai? Câu hỏi nào? *(yên lặng)* Ban nãy các ông vừa nói “thưa ông”, vừa run rẩy. Giờ đây các ông lại đặt cho tôi những câu hỏi. Tình thế có bề không êm.

VLADIMIR   *(với Estragon)* Chắc anh ta đang nghe anh nói.

ESTRAGON   *(trở lại đi quanh Lucky)* Sao?

VLADIMIR   Bây giờ anh có thể hỏi anh ta. Anh ta đã rõ.

ESTRAGON   Hỏi điều gì chứ?

VLADIMIR   Tại sao anh ta không để đồ đạc xuống?

ESTRAGON   Tôi cũng tự hỏi như thế.

VLADIMIR   Nhưng kia, hãy hỏi anh ta chứ

POZZO   *(theo dõi những lời trao đổi ấy với vẻ chăm chú lo ngại, rằng câu hỏi sẽ bị thông qua).*
Các ông có muốn hỏi tôi tại sao nó lại không để đồ đạc xuống, phải thế không.

VLADIMIR   Phải đấy.

POZZO   *(với Estragon)* Đồng ý chứ?

ESTRAGON   *(tiếp tục đi quanh Lucky)* Anh ta thờ như một con hải cẩu.

POZZO   Tôi sẽ trả lời các ông (*với Estragon*). Nhưng hãy đứng yên lại, tôi van ông, nếu không tôi phải cau có.

VLADIMIR   Lại đây.

ESTRAGON   Gì thế?

VLADIMIR   Ông ta sắp sửa trả lời.

Hai người tựa vào nhau, bất động, và chờ đợi.

POZZO   Tốt lắm. Mọi người đều có mặt cả đây phải không? Đều nhìn vào tôi có phải không? (*nhìn Lucky, kéo dây, Lucky ngẩng đầu lên*). Nhìn đây, đồ heo! (*Lucky đưa mắt nhìn*). Tốt lắm (*đút tẩu thuốc vào túi, lôi ra một ống bơm nhỏ, bơm vào cổ họng, cất lại vào túi, cào cổ họng, khạc nhỏ, lôi ống bơm ra trở lại, lại bơm vào cổ họng, cất ống bơm vào túi*). Tôi đã sẵn sàng. Mọi người đều nghe tôi chứ? (*nhìn Lucky, kéo dây*) Bước tới! (*Lucky bước tới*) Đây! (*Lucky dừng lại*). Mọi người đều sẵn sàng chứ? (*đưa mắt nhìn ba người. Lucky cuối cùng, kéo dây*). Sao đây? (*Lucky ngẩng đầu lên*). Tôi không muốn nói với thỉnh không. Được. Xem nào (*ngĩ ngợi*).

ESTRAGON   Tôi đi đây.

POZZO   Đúng thật anh muốn hỏi tôi điều gì?

VLADIMIR   Tại-sao-anh-ta.

POZZO   (*với vẻ giận dữ*) Đừng ngắt lời tôi (*một lúc sau. Bình tĩnh hơn*). Nếu chúng ta cùng nói một lượt sẽ không vào đầu hết (*một lúc sau*). Tôi nói gì thế? (*một lúc sau giọng to hơn*). Tôi nói gì thế?

(Vladimir bắt chước điệu bộ người khuan một gánh nặng. Pozzo nhìn lộ vẻ không hiểu).

ESTRAGON   *(gần giọng)* Đồ đạc ấy! *(chỉ tay về phía Lucky)* Tại sao thế? Lúc nào cũng phải đứng? *(gập người lại, thở hổn hển)*. Không bao giờ để xuống *(xòe tay, ngẩng lên nhẹ nhõm)*. Tại sao?

POZZO   Tôi hiểu. Đáng lẽ phải hỏi tôi sớm hơn. Tại sao nó không giữ điệu bộ thoải mái. Hãy gắng để hiểu cho rõ ràng. Nó không được quyền ư? Không đúng. Vậy thì có phải chính nó đã mong muốn? Lý thì là như thế. Và tại sao nó lại không muốn? *(một lúc sau)*. Tôi sẽ nói cho các ông rõ.

VLADIMIR   Coi chừng!

POZZO   Nó làm như thế cốt để tôi phải mũi lòng, để tôi không bỏ rơi nói.

ESTRAGON   Sao?

POZZO   Có lẽ tôi đã diễn tả một cách vụng về. Nó tìm cách làm cho tôi phải thương hại, để không nghĩ tới việc chia lìa với nó. Không, không hoàn toàn đúng như ý tôi muốn nói.

VLADIMIR   Có phải ông không muốn vương bận vì anh ta.

POZZO   Nó muốn có tôi ở bên cạnh, nhưng nó sẽ không được như ý muốn.

VLADIMIR   Có phải ông không muốn vương bận vì anh ta?

POZZO   Nó tưởng rằng khi trông thấy nó khiêng vác giỏ giang

như thế tôi sẽ phải khai thác khả năng ấy của nó trong tương lai.

ESTRAGON Ông không muốn dùng anh ta nữa sao?

POZZO Thật ra nó hì hục như một con heo. Nghề ấy không thích hợp với nó.

VLADIMIR Có phải ông không muốn vương bận vì anh ta?

POZZO Nó tưởng rằng khi trông thấy nó dẻo dai, tôi sẽ hối tiếc quyết định của mình. Sự tính toán sai lầm thảm hại của nó là như thế. Như thể tóm lại tôi là một người khổ công! *(cả ba người nhìn Lucky)* Atlas, con trai của Jupiter! *(yên lặng)*. Thế đấy. Tôi nghĩ rằng tôi đã trả lời câu hỏi của các ông. Còn câu hỏi nào khác nữa không? *(diễn lại những trò với ống bom)*.

VLADIMIR Có phải ông không muốn vương bận vì anh ta?

POZZO Đừng quên rằng tôi có thể ở vào chỗ của nó và nó vào chỗ của tôi. Nếu sự tình cờ đã không làm ngược lại. Mỗi người một món nợ.

VLADIMIR Có phải ông không muốn vương bận vì anh ta?

POZZO Ông bảo sao?

VLADIMIR Có phải ông không muốn vương bận vì anh ta?

POZZO Đúng đấy. Nhưng thay vì tổng cổ nó đi, như tôi có thể làm như thế, tôi muốn nói thay vì chỉ giản dị tổng vào đất nó vài đập để cho ra khỏi cửa, tôi lại vì lòng tốt của mình, mang nó đến chợ Saint Sauveur, tôi đã tính kỹ có thể

kiếm chác một phần nào. Đúng ra, xua đuổi những con người như thế này, thật không thể nào được. Để làm cho đúng, cần phải giết chúng.

Lucky khóc.

ESTRAGON   Anh ta khóc.

POZZO   Những con chó già còn xứng đáng hơn (*chìa khăn tay cho Estragon*). Hãy an ủi nó, vì ông đã thương xót nó (*Estragon ngán ngại*). Cầm lấy. (*Estragon cầm lấy khăn tay*). Hãy lau mắt cho nó, như thế nó sẽ cảm thấy ít bị bỏ rơi hơn.

Estragon vẫn ngán ngại.

VLADIMIR   Đưa tôi, tôi sẽ lau mắt cho anh ta.

Estragon không muốn trao chiếc khăn tay. Làm những cử chỉ trẻ con.

POZZO   Nhanh lên. Nó sẽ nín khóc ngay (*Estragon đến bên Lucky và đứng theo thế để lau nước mắt cho Lucky. Lucky cho vào ống quần của Estragon một cú đá mãnh liệt. Estragon buông khăn, nhảy lùi lại, chạy quanh sàn gỗ vừa khập khểnh, vừa hét lên đau đớn*). Chiếc khăn (*Lucky đặt giỏ xuống, nhặt khăn tay lên, bước tới, trao cho Pozzo, lùi lại, cầm va li và giỏ lên*).

ESTRAGON   Đồ khốn nạn. Bần thiêu! (*vén quần lên*) Nó làm cho tôi què chân!

POZZO   Tôi đã nói là nó không thích những người lạ.

VLADIMIR   (*với Estragon*) Đưa xem nào. (*Estragon giơ chân lên cho Vladimir với Pozzo, vẻ giận dữ*). Máu!

POZZO Triệu chứng tốt.

ESTRAGON *(giơ cái chân bị thương lơ lửng trên không)* Tôi không thể bước được nữa!

VLADIMIR *(giọng thân ái)* Tôi sẽ công anh... *(một lúc sau)*. Nếu cần.

POZZO Nó không còn khóc nữa *(với Estragon)* Anh đã phần nào khóc thay cho nó *(mơ màng)*. Những giọt lệ của trần gian thì bất tuyệt. Nếu có người nhỏ lệ, thì đâu đó lại có người ngừng khóc. Với nụ cười cũng thế *(cười)*. Vậy đừng nói xấu về thời đại của chúng ta, nó cũng không có gì khốn khổ hơn những thời đại trước *(yên lặng)*. Cũng đừng nói tốt *(yên lặng)*. Đừng nói gì cả *(yên lặng)*. Đúng thật là dân số có gia tăng.

VLADIMIR Gắng bước thử.

Estragon khập khểnh đi tới, dừng lại trước Lucky và nhỏ vào người y. Yên lặng. Kế đến ngồi xuống nơi đã ngồi lúc màn vừa được kéo lên.

POZZO Các ông có biết ai đã dạy cho tôi những điều hay ho ấy không? *(một lúc sau. Chĩa ngón tay về phía Lucky)* Chính nó!

VLADIMIR *(nhìn trời)* Đêm sẽ không bao giờ đến sao?

POZZO Không có nó, có thể là lúc nào tôi cũng chỉ nghĩ đến, cảm nhận những điều hèn kém, liên hệ đến nghề nghiệp của tôi – cái nghề không có gì đáng nói. Nét đẹp, vẻ mỹ miều, điều chân thật nhất. Tôi biết rằng tôi khó có được. Tôi đành chọn lấy một tên Knouk⁴.

VLADIMIR *(trái với ý muốn, ngừng đưa mắt nhìn trời)* Một tên

Knouk?

POZZO   Thăm thoát mà đã sáu mươi năm qua rồi... (*lắm bầm tím*)... phải, thăm thoát mà đã sáu mươi năm. (*ngẩng lên một cách hãnh diện*). Người ta không cho tôi bằng số tuổi ấy đâu, có phải không? (*Vladimir nhìn Lucky*). Bên cạnh nó tôi không có vẻ gì là một gã thanh niên sao? (*một lúc sau. Với Lucky*) Mũ! (*Lucky đặt giở xuống, giở mũ ra. Một mớ tóc bạc sum xuê phủ xuống mặt. Cặp chiếc mũ dưới cánh tay và cầm giở lên lại*). Bây giờ hãy nhìn đây (*Pozzo giở mũ ra⁵. Đầu sói không còn lấy một sợi tóc. Đội mũ lên lại*). Thấy không?

VLADIMIR   Một tên Knouk, nghĩa là sao?

POZZO   Ông như người ở đâu đâu. Ông chỉ biết có hiện tại này sao? Trước kia người ta có những tên hề. Ngày nay người ta có những tên Knouk. Ai làm được thì làm.

VLADIMIR   Thế mà giờ đây ông lại xua đuổi anh ta? Một người nô bộc lâu đời và trung thành đến thế?

ESTRAGON   Đồ bỏ!

Pozzo mỗi lúc một thêm kích động.

VLADIMIR   Sau khi đã vắt sạch nước, ông vớt anh ta đi như vớt... (*tìm lời diễn tả*) như vớt một vỏ chanh. Hãy thú nhận là...

POZZO   (*rên rỉ, hai tay ôm lấy đầu*) Tôi không còn... không còn chịu đựng được... việc làm của nó nữa... các ông không hiểu được đâu... thật dễ sợ... nó cần phải đi đi... (*khoa tay*) tôi trở thành điên rồi... (*rũ người xuống, đầu rúc vào cánh tay*). Tôi không còn... không còn chịu đựng được

nữa...

Yên lặng. Mọi người đưa mắt nhìn Pozzo. Lucky rùng mình.

VLADIMIR Ông ta đã quá sức chịu đựng.

ESTRAGON Thật dễ sợ.

VLADIMIR Ông ta trở thành điên.

ESTRAGON Thật đáng tởm.

VLADIMIR *(hướng về Lucky)* Sao anh lại cả gan như vậy? Thật đáng hổ thẹn! Một người chủ tốt như vậy! Phải chịu khổ sở như vậy! Sau bao nhiêu năm! Thật ư!

POZZO *(nức nở)* Trước kia... nó hiền lành... nó giúp đỡ tôi... giải khuây cho tôi... nó làm tôi được tốt đẹp hơn... giờ đây... nó sát hại tôi.

ESTRAGON *(hướng về Vladimir)* Có phải anh ta muốn thay thế ông ta không?

VLADIMIR Sao?

ESTRAGON Không hiểu anh ta có muốn thay thế ông ta hay không?

VLADIMIR Tôi không tin.

ESTRAGON Sao?

VLADIMIR Tôi không biết.

ESTRAGON Cần phải hỏi anh ta.

POZZO   *(tự trấn tĩnh lại)* Tôi không biết việc gì đã xảy ra cho tôi. Tôi nhận lỗi. Hãy bỏ qua cho *(một lúc một lấy lại thêm phần chủ động)*. Tôi không còn biết tôi đã nói gì nữa, nhưng các ông có thể tin chắc rằng không có một lời nào là đúng đâu *(ngẩng đầu lên, đập tay vào ngực)*. Tôi có vẻ gì là một người bị người ta làm cho tôi khổ sở không? Xem nào! *(lục lạo trong túi)*. Tôi đã làm gì với cái tàu thuốc của tôi?

VLADIMIR   Buổi chiều êm ả.

ESTRAGON   Đáng nhớ đời.

VLADIMIR   Và đã tàn đâu.

ESTRAGON   Người ta sẽ bảo rằng đâu đã tàn.

VLADIMIR   Chỉ mới bắt đầu.

ESTRAGON   Thật khủng khiếp.

VLADIMIR   Cứ ngỡ như là trên một sân khấu.

ESTRAGON   Một trường xiếc.

VLADIMIR   Một vũ trường.

ESTRAGON   Một trường xiếc.

POZZO   Tôi đã làm gì với mớ thuốc của tôi!

ESTRAGON   Trông thật nực cười! Ông ta đánh mất tàu thuốc! *(cười âm ỉ)*.

VLADIMIR   Tôi trở lại (*hướng về phía cánh gà*).

POZZO   Abdullhah của tôi đâu rồi?

ESTRAGON   (*vặn người*) Trông tức cười đến vỡ cả bụng!

POZZO   (*ngẩng đầu lên*) Chắc các ông không trông thấy – (*nhận ra sự vắng mặt của Vladimir. Thất vọng*) Ô! Ông ta lại đi rồi!... Không một lời từ giã! Thật không lịch sự chút nào! Đáng lẽ ông phải giữ ông ta lại.

ESTRAGON   Anh ta tự giữ lấy mình.

POZZO   Ô! (*một lúc sau*) Tốt lắm.

ESTRAGON   Đến đây.

POZZO   Để làm gì?

ESTRAGON   Ông sẽ thấy.

POZZO   Ông muốn tôi đứng lên.

ESTRAGON   Đến... đến nhanh.

Pozzo đứng lên và đi về phía Estragon.

ESTRAGON   Nhìn xem!

POZZO   Kia! Kia!

ESTRAGON   Xong rồi.

Vladimir trở lại, thiếu ngủ, xô đẩy Lucky, đá ngã chiếc ghế xếp, đi đi lại lại với vẻ nóng nảy.

POZZO   Ông ta bắt măn ư?

ESTRAGON   Anh hựt xem những sự việc phi thường. Tiếc thật.

Vladimir dừng bước lại, dựng chiếc ghế xếp lên, đi đi lại lại, vẻ bình tĩnh hơn trước.

POZZO   Ông ta đã bình tĩnh trở lại (*nhìn quanh*) với lại mọi sự đều trở về yên tĩnh, tôi cảm thấy thế. Một sự yên tĩnh vô cùng đang rủ xuống. Hãy lắng nghe (giơ tay lên). Vạn vật đều yên ngủ.

ESTRAGON   (*dừng bước*) Đêm không bao giờ đến nữa sao?

Cả ba người nhìn trời.

POZZO   Các ông không định lên đường trước khi trời tối sao?

ESTRAGON   Chắc ông cũng hiểu là... chắc ông cũng hiểu...

POZZO   Tất nhiên, tất nhiên. Chính tôi ở vào trường hợp các ông, nếu đã có hẹn với Godin... Godet.. Godot nào đó ông cũng biết là tôi muốn nói tới ai rồi, có thể là tôi cũng sẽ chờ cho đến khi trời tối hẳn mới chịu bỏ cuộc (*nhìn chiếc ghế xếp*). Tôi muốn ngồi xuống lại hơn, nhưng tôi không biết phải làm sao đây.

ESTRAGON   Tôi có thể giúp ông.

POZZO   Phải chi ông yêu cầu tôi ngồi xuống lại, như thế có thể gọi là ông đã giúp tôi.

ESTRAGON   Như thế có thể gọi là tôi đã giúp ông?

POZZO   Hình như vậy.

ESTRAGON   Thế cũng được. Này ông, xin hãy ngồi xuống lại.

POZZO   Không, không, ông đừng nhọc lòng như thế. *(một lúc sau. Thấp giọng)*. Yêu cầu thêm chút nữa đi.

ESTRAGON   Nhưng kìa, không nên đứng mãi như thế, ông sẽ phải cảm lạnh.

POZZO   Thật ư?

ESTRAGON   Chắc chắn thế.

POZZO   Chắc là ông đã có lý *(ngồi xuống lại)*. Cảm ơn, ông bạn. Thế là tôi lại chễm chệ trở lại *(nhìn đồng hồ)*. Nhưng mà đã đến lúc tôi phải giã từ các ông, nếu tôi không muốn trễ giờ.

VLADIMIR   Thời gian ngưng đọng lại.

POZZO   *(áp đồng hồ vào tai)* Đừng nghĩ thế. Ông ạ, đừng nghĩ thế *(bỏ đồng hồ vào túi trở lại)*. Ông muốn nghĩ gì cũng được, nhưng đừng nghĩ thế.

ESTRAGON   *(với Pozzo)* Hôm nay anh ta nhìn mọi sự đều toàn một màu đen cả.

POZZO   Ngoại trừ vòm trời *(cười, bằng lòng vì lời khôi hài ấy)*. Hãy kiên nhẫn, đêm sẽ đến. Nhưng tôi đã rõ như thế nào rồi, các ông không có ở đây. Các ông chưa biết ở đây hoàng hôn là gì. Các ông muốn biết không? *(yên lặng)*.

Estragon và Vladimir trở lại, người thì xem xét chiếc giày, người cái mũ. Cái mũ Lucky rơi xuống, Lucky không hay biết). Tôi muốn làm vui lòng các ông (diễn lại trò với ống bơm). Các ông hãy vui lòng nghe tôi một chút. (Estragon và Vladimir tiếp tục xem xét giày và mũ, Lucky mơ màng. Pozzo vụt roi chỉ gây thành một tiếng động rất khẽ). Roi này, sao thế (đứng lên và vụt roi mạnh tay hơn, cuối cùng gây thành tiếng động. Lucky giật nảy người. Chiếc giày của Estragon, cái mũ của Vladimir rơi khỏi tay hai người. Pozzo vút roi). Roi này đã thành vô dụng (nhìn những người đang đứng chung quanh). Tôi đã nói gì thế?

VLADIMIR

Đi thôi.

ESTRAGON

Nhưng mà không nên đứng mãi như thế, ông sẽ phải chết mất.

POZZO

Đúng đây (*ngồi xuống lại với Estragon*). Ông tên là gì?

ESTRAGON

(*nói nhanh*) Catulle.

POZZO

(*không chú ý nghe*) À phải rồi, đêm tối (*ngẩng đầu lên*). Nhưng mà hãy chú ý một chút nếu không chẳng đâu vào đâu cả (*nhìn trời*). Nhìn kia. (*cả ba người nhìn lên trời, trừ Lucky mơ màng trở lại, Pozzo, trông thấy, kéo dây*). Mà không nhìn lên trời sao, đồ heo! (*Lucky lật ngửa đầu*). Có gì là khác thường lắm không? Vòm trời ấy? Cũng vẫn một màu xanh nhạt và chói chang, như bất cứ vòm trời nào khác vào giờ này. (*một lúc sau*). Ở cùng vĩ độ (*một lúc sau*). Khi đẹp trời (*giọng nói trở thành du dương*). Vòm trời đã như thế (*nhìn đồng hồ giọng trở lại bình thường*). Khoảng một giờ đã trôi qua, sau khi đã xem nào, (*ngập ngừng giọng trầm xuống*) trong mười tiếng đồng hồ (*cao giọng*) không ngừng đồ cuộn cuộn xuống chúng ta những nguồn ánh sáng đỏ và trắng màu

trời mát đi về rực rỡ, nhạt dần (*bàn tay thấp xuống từng nấc, từng nấc một*), nhạt dần, mỗi lúc một nhạt thêm, thêm nữa (*dừng tay về thiếu nã, dang rộng hai cánh tay*) thế rồi, đột nhiên màu trời ngừng thay đổi! (*yên lặng*). Nhưng (*giơ bàn tay theo cử chỉ khuyến can*) – nhưng, đằng sau bức màn êm ả và thanh tịnh ấy (*ngước mắt nhìn trời những người khác bắt chước theo, ngoại trừ Lucky*), đêm buông mau (*giọng nói trở nên run run*) và đổ ụp xuống chúng ta (*búng ngón tay*) như thế đấy (*mát đi về hừng khởi*) ngay lúc mà chúng ta ít chờ đợi nhất (*yên lặng. Giọng buồn rầu*). Chính như thế ấy chúng ta đã nhìn thấy diễn ra trên mặt đất khôn kiếp này.

Yên lặng một lúc lâu.

ESTRAGON   Ngay lúc mà chúng ta đã được báo trước.

VLADIMIR   Chúng ta có thể kiên nhẫn chờ đợi.

ESTRAGON   Chúng ta đã biết phải làm gì.

VLADIMIR   Không còn phải lo âu nữa.

ESTRAGON   Chỉ việc chờ đợi.

VLADIMIR   Chúng ta đã quen như thế rồi (*nhặt mũ lên, nhìn vào bên trong, lắc lắc, đội lên lại*).

POZZO   Các ông thấy tôi như thế nào? (*Estragon và Vladimir nhìn Pozzo, không hiểu lời y nói*) Tốt. Trung bình? Tàm tàm? Tàm thường? Hay là tồi tệ?

VLADIMIR   (*chợt hiểu*)Ồ tốt lắm, ông hoàn toàn tốt lắm.

POZZO   (*với Estragon*) Với ông, thì thế nào?

ESTRAGON   *(giọng nói theo người Anh)*Ồ tốt lắm, tốt lắm.

POZZO   *(thuận đà)* Cảm ơn các ông! *(một lúc sau)*. Tôi rất cần sự khích lệ *(nghĩ ngợi)*. Tôi có phần nào kém sút ở đoạn cuối. Chắc các ông cũng nhận thấy?

VLADIMIR   Ồ, có lẽ chỉ một phần không đáng kể thôi.

ESTRAGON   Tôi cho là ông đã cố ý.

POZZO   Chính vì trí nhớ của tôi đã không hoàn toàn tốt.

Yên lặng.

ESTRAGON   Trong khi chờ đợi, không có gì xảy ra cả.

POZZO   *(thất vọng)* Ông cảm thấy bức bối?

ESTRAGON   Thật là như vậy.

POZZO   *(với Vladimir)* Còn ông, thì sao?

VLADIMIR   Không phải là chuyện đùa đâu.

Yên lặng.

POZZO   *(trải qua một cơn dằn vặt nội tâm)* Các ông, các ông đã tỏ ra *(tìm lời diễn tả)*... biết điều với tôi.

ESTRAGON   Không đâu!

VLADIMIR   Ý nghĩ hay chưa!

POZZO   Có chứ, có chứ, các ông đã tỏ ra đứng đắn. Để tôi phải tự hỏi... Đến lượt mình có thể làm được gì đây cho những bạn này đang bức bối?

ESTRAGON   Ngay chỉ một đồng hai mươi quan cũng sẽ được hoan nghênh.

VLADIMIR   Chúng mình không phải là bọn ăn mày.

POZZO   Mình có thể làm được gì đây, tôi tự hỏi, để cho thời gian giờ đây đối với họ có vẻ nhanh hơn? Mình đã cho họ mớ xương, đã kể chuyện này chuyện nọ, mình đã giải thích cho họ nghe về hoàng hôn, như vậy coi như là đã xong việc. Và tôi đã thông qua. Nhưng mà như vậy đã đủ chưa, đó là điều khiến tôi phải ray rứt?

ESTRAGON   Ngay cả một trăm xu.

VLADIMIR   Câm miệng lại!

ESTRAGON   Tôi cứ nói.

POZZO   Đã đủ chưa? Chắc là đủ rồi. Nhưng mà tính tôi vốn rộng rãi. Hôm nay, có ra sao cũng mặc. (*kéo sợi dây. Lucky nhìn yên lặng*). Vì tôi sắp sửa phải đau khổ, không làm sao tránh khỏi (*không đứng lên, chồm tới và nhặt con roi lên lại*). Các ông thích sao đây? Nhảy múa, ca hát, kể chuyện, suy nghĩ hay là...

ESTRAGON   Ai?

POZZO   Ai ư? Các ông cũng biết là ai rồi!

VLADIMIR   Anh ta suy nghĩ?

POZZO   Đúng vậy. Một cách công khai. Trước kia nó còn có những ý nghĩ thật ngộ nghĩnh, tôi có thể lắng nghe hàng giờ. Giờ đây thì... (*rùng mình*). Nhưng mà thôi, kệ nó. Các ông có muốn nó suy nghĩ gì cho chúng mình không?

ESTRAGON   Tôi muốn anh ta nhảy múa, có lẽ sẽ vui hơn.

POZZO   Chưa chắc.

ESTRAGON   Đi Đi, có phải như vậy sẽ vui hơn không?

VLADIMIR   Tôi thích được nghe những ý nghĩ của anh ta hơn.

ESTRAGON   Anh ta có thể nhảy múa trước và suy nghĩ sau không? Nếu như không quá sức anh ta.

VLADIMIR   (*với Pozzo*) Được chứ?

POZZO   Chắc chắn là được. Không có gì dễ dàng hơn. Với lại như vậy cũng tự nhiên (*cười ngẩn*).

VLADIMIR   Vậy thì anh ta hãy nhảy múa.

Yên lặng.

POZZO   (*với Lucky*) Mày có nghe không chứ?

ESTRAGON   Anh ta không bao giờ từ chối?

POZZO   Lát nữa tôi sẽ giải thích cho ông nghe (*với Lucky*). Nhảy múa đi, đồ nhóp nhúa!

Lucky đặt va li và giở xuống, bước vài bước về phía dây đèn, quay về phía

Pozzo. Estragon đứng dậy để nhìn rõ hơn. Lucky nhảy múa. Ngừng lại.

ESTRAGON   Chỉ có bấy nhiêu thôi sao?

POZZO   Tiếp tục!

Lucky lập lại cùng những động tác, ngừng lại.

ESTRAGON   Này, bồ! (*bắt chước Lucky*). Tôi cũng có thể làm như vậy (*bắt chước Lucky, suýt té*) nếu được tập luyện phần nào.

VLADIMIR   Anh ta mệt rồi.

POZZO   Trước kia, nó nhảy múa theo điệu vũ tại Provence, Ai Cập, những vũ khúc xưa, theo điệu đàn cổ, vũ khúc dân đảng tại Tây Ban Nha và cả lối vũ mà những người đi biển nhảy. Nó nhảy tung tung. Giờ đây nó chỉ có múa được như vậy thôi. Các ông biết nó gọi đó là gì không?

ESTRAGON   Cái chết của người giữ việc thấp đèn.

VLADIMIR   Bệnh ung thư của những người già.

POZZO   Điệu vũ màn lưới. Nó tưởng mình bị vướng vào một màn lưới.

VLADIMIR   (*với lối nói quanh của người chuộng mỹ thuật*) Có một cái gì đây...

Lucky sửa soạn quay trở lại gánh đồ đạc của y.

POZZO (*như với một con ngựa*) Hự!

Lucky đứng yên lại.

ESTRAGON   Anh ta không bao giờ từ chối sao?

POZZO   Tôi sẽ giải thích cho các ông (*lục lạo trong túi*). Khoan đã (*lục lạo*). Quả bóp của tôi đâu mất rồi? (*lục lạo*). Chán thật (*ngảng đầu lên, giận dữ. Với một giọng sắp đứt hơi*). Tôi đánh mất ống bơm của tôi rồi.

ESTRAGON (*với một giọng sắp đứt hơi*) Phổi bên trái của tôi yếu lắm (*ho khẽ. Với một giọng vang dội*). Nhưng phổi bên mặt của tôi còn nguyên vẹn.

POZZO   (*giọng bình thường*) Không sao, tôi sẽ qua khỏi. Tôi đã nói gì nào. (*suy nghĩ*) Khoan đã! (*suy nghĩ*) Chán thật (*ngảng đầu lên*). Giúp tôi với!

ESTRAGON Tôi đang tìm đây.

VLADIMIR Tôi cũng vậy.

POZZO   Khoan đã!

Cả ba người cùng giở mũ, đặt tay lên trán, tập trung tư tưởng, nhăn nhó. Yên lặng một lúc lâu.

ESTRAGON (*hớn hở*) À!

VLADIMIR Anh ta tìm ra rồi.

POZZO   (*sốt ruột*) Sao?

ESTRAGON Sao anh ta không đặt đồ đạc xuống?

VLADIMIR Làm thế nào được!

POZZO   Chắc không?

VLADIMIR Kìa, ông đã nói với chúng tôi như thế mà.

POZZO Tôi đã nói như thế sao?

ESTRAGON Ông ta đã nó như thế với chúng mình hả?

VLADIMIR Với lại anh ta đã đặt đồ đạc xuống rồi.

ESTRAGON (*liếc nhìn về phía Lucky*) Đúng vậy. Và sau đó thì sao?

VLADIMIR Bởi vì đồ đạc đã được đặt xuống, nên chúng mình không thể hỏi tại sao anh ta không đặt đồ đạc xuống.

POZZO Lý luận vững lắm.

ESTRAGON Và tại sao anh ta lại không đặt xuống?

POZZO Đấy đấy.

VLADIMIR Để nhảy múa.

ESTRAGON Đúng vậy.

POZZO (*giơ tay lên*) Khoan đã (*một lúc sau*). Đừng nói gì cả! (*một lúc sau*). Xong rồi (*đội mũ lên lại*). Tôi biết rồi.

Estragon và Vladimir đội mũ lên lại.

VLADIMIR Ông ta đã tìm ra rồi.

POZZO Câu chuyện như thế này.

ESTRAGON Như thế nào?

POZZO Ông sẽ biết. Nhưng khó nói quá.

VLADIMIR Đừng nói.

POZZOỒ! Đừng sợ, xong rồi. Nhưng tôi muốn vắn tắt vì trời tối rồi. Và làm thế nào để vừa vắn tắt lại vừa rõ ràng, các ông biết không. Để tôi suy nghĩ đã.

ESTRAGON Hãy dài dòng đi, càng đỡ mất thời gian hơn.

POZZO *(đã suy nghĩ)* Được rồi. Các ông cũng thấy, trong hai việc phải chọn một.

ESTRAGON Ông ta mê sảng.

POZZO Hay là tôi bảo nó làm một việc gì đó, nhảy múa, ca hát, suy nghĩ...

VLADIMIR Được mà, được mà, chúng tôi đã hiểu.

POZZO Hay là tôi không đòi hỏi gì nó hết. Được rồi. Đừng ngắt lời tôi. Hãy thử cho là tôi bảo nó... nhảy múa chẳng hạn. Chuyện gì sẽ xảy ra?

ESTRAGON Anh ta sẽ huýt sáo lên.

POZZO *(phật ý)* Tôi sẽ không nói gì nữa cả.

VLADIMIR Tôi van ông hãy nói tiếp...

POZZO Ông cứ ngắt lời tôi hoài.

VLADIMIR Hãy nói tiếp, hãy nói tiếp, hấp dẫn lắm.

POZZO Yêu cầu thêm chút nữa đi.

ESTRAGON (*chấp tay lại*) Tôi van ông, hãy nói tiếp.

POZZO Tôi nói tới đâu rồi?

VLADIMIR Ông ta bảo anh ta nhảy múa.

ESTRAGON Ca hát.

POZZO Phải rồi, tôi bảo nó ca hát. Chuyện gì xảy ra? Hoặc là nó hát theo lời tôi bảo, hoặc là, thay vì hát, theo lời tôi bảo, nó sẽ nhảy múa chẳng hạn, hoặc là suy nghĩ, hoặc nó...

VLADIMIR Hiểu rồi, hiểu rồi, hãy nói tiếp.

ESTRAGON Thôi chứ!

VLADIMIR Thế nhưng chiều nay, anh ta đã làm tất cả những gì ông bảo.

POZZO Để tôi phải cúi lòng, để tôi phải giữ nó lại.

ESTRAGON Toàn là bịa đặt cả.

VLADIMIR Chưa chắc.

ESTRAGON Lát nữa ông ta sẽ nói là không có một chút sự thật nào trong câu chuyện.

VLADIMIR (*với Pozzo*) Ông không phản đối chứ?

POZZO Tôi mệt rồi.

Yên lặng.

ESTRAGON Không có chuyện gì xảy ra, không kẻ đến, người đi, thật khủng khiếp.

VLADIMIR *(với Pozzo)* Bảo anh ta hãy suy nghĩ.

POZZO Đưa nó cái mũ.

VLADIMIR Cái mũ?

POZZO Nó không thể suy nghĩ mà không đội mũ.

VLADIMIR *(với Estragon)* Đưa cho anh ta cái mũ.

ESTRAGON Tôi hả! Sau khi anh ta đã cho tôi một trận vừa rồi. Đòi nào!

VLADIMIR Tôi sẽ đưa cho anh ta *(không động đây)*.

ESTRAGON Anh ta phải tự tìm lấy.

POZZO Tốt hơn là nên đưa cho nó.

VLADIMIR Tôi sẽ đưa cho anh ta.

Y nhặt cái mũ lên và đưa cho Lucky ở đầu tay. Lucky không động đây.

POZZO Phải đội lên cho nó.

ESTRAGON *(với Pozzo)* Bảo anh ta cầm lấy.

POZZO Tốt hơn là nên đội cho nó.

VLADIMIR Tôi sẽ đợi cho anh ta.

Y thận trọng đi vòng quanh Lucky, nhẹ bước đến sau lưng đặt cái mũ lên đầu Lucky và lùi nhanh lại. Lucky không động đậy. Yên lặng.

ESTRAGON Anh ta còn chờ gì nữa?

POZZO Tránh ra (*Estragon và Vladimir tránh xa Lucky. Pozzo kéo dây. Lucky nhìn ông ta*). Suy nghĩ đi đồ heo! (*một lúc sau Lucky bắt đầu nhảy múa*). Ngừng lại! (*Lucky ngừng lại*). Bước tới! (*Lucky đi về phía Pozzo*). Đẩy! (*Lucky ngừng lại*). Suy nghĩ đi! (*một lúc lâu*).

LUCKY Mặt khác, đối với...

POZZO Ngừng lại (*Lucky ngừng nói*). Lui lại! (*Lucky bước lui*). Đẩy! (*Lucky ngừng lại*). Ê! (*Lucky quay ra phía khán giả*). Suy nghĩ đi!

LUCKY (*giọng trầm*) Đã cho rằng có sự hiện hữu của một Nhân Cách Thần theo như công tác gần đây của Poincon và Wattman đã cho thấy một Nhân Cách Thần râu bạc ở ngoài thời gian không gian từ trên cao tính lãnh đạm thần thánh sự cấm khẩu thần thánh (*sự chú ý lắng nghe với ý muốn hỗ trợ cho Lucky của Estragon và Vladimir. Về phiên muộn và chán chường của Pozzo*) yêu thương chúng ta vô vàn với một chút lòng áy náy người ta không hiểu tại sao nhưng rồi chuyện ấy sẽ xảy ra và chia sẻ niềm đau theo gương Miranda thần thánh với những kẻ người ta không hiểu tại sao nhưng sẽ có thời giờ để hiểu những kẻ ở trong nỗi thống khổ trong lửa đỏ mà ngọn lửa bao lâu còn le lói và được phép hồ nghi cuối cùng sẽ liếm tới cây đà tôi muốn nói sẽ nâng địa ngục lên chín tầng cao xanh ngắt từng cơn hôm nay còn mãi và thanh vắng vô cùng niềm thanh vắng để là từng cơn thanh vắng ít ra cũng phải cập thời nhưng ta đừng nên báo trước và mặt khác ít ra cũng chờ tiếp sau những cuộc tìm tòi dang dở nhưng chúng ta đừng nên báo

trước những cuộc tìm tòi dang dở nhưng vẫn được sự tưởng thưởng của Hàn lâm viện chuyên đo thể cách con người ở Berne tại Bresse của Testu và Conard để xác định mà không sợ sự nhầm lẫn khả dĩ nào khác hơn sự nhầm lẫn do những tính toán của con người rằng tiếp sau những cuộc tìm tòi dang dở của Testu và Conard nhưng chúng ta đừng nên báo trước không hiểu tại sao tiếp sau những công trình của Poincon và Wattman người ta thấy rõ rệt thật rõ rệt rằng qua những công trình gian khổ của Fartov và Belcher những công trình dang dở dang dở người ta không hiểu tại sao của Testu và Conard *(những tiếng xì xầm đầu tiên của Estragon và Vladimir. Nỗi khổ tâm gia tăng của Pozzo)* con người trái với ý kiến trái lại rằng con người tại Bresse của Testu và Conard rằng con người tóm lại rằng cuối cùng con người nói tóm lại mặc dù những sự tiến bộ về dinh dưỡng và bài tiết những cặn bã đang gây ồm ồm và đồng thời cùng lúc người ta không hiểu tại sao mặc dầu sự phát triển của môn thể dục của sự tập luyện những môn thể thao như như quần vợt bóng tròn đua xe đạp và chạy bộ bơi lội cưỡi ngựa thuật phi hành quần vợt môn trượt trên băng trên mặt lịch thanh quần vợt thuật phi hành những môn thể thao mùa đông mùa hạ mùa thu mùa xuân quần vợt trên sân cỏ trên cây tùng trên sân đất và trong khoảng không thuốc penicillin và chất đại dụng tóm lại tôi lập lại đồng thời cùng lúc bé nhỏ lại người ta không hiểu tại sao mặc dầu môn quần vợt tôi lập lại thuật phi hành môn đánh gôn chín cũng như mười tám lỗ quần vợt trên băng tóm lại người ta không hiểu tại sao tại Seine và Oisne Seine Marne và Oisne đồng thời cùng lúc người ta không hiểu tại sao gây ồm ồm co rút lại tôi lập lại Oisne Marne tóm lại sự mất không của từng khuôn mặt dị kỳ kể từ cái chết của Voltaire theo lệ chừng hai ngón tay *(Estragon và Vladimir tự trấn tĩnh, lắng nghe lại. Pozzo mỗi lúc một kích động hơn, buông ra những lời rên rỉ)* một trăm gờ ram mỗi khuôn mặt dị kỳ tính trung bình theo những con số chẵn cân bằng khóa thân tại Normandie người ta không hiểu tại sao tóm lại cũng chẳng hề gì những sự kiện vẫn còn đây và mặt khác nhận thấy điều càng trầm trọng hơn là để thấy điều càng trầm trọng hơn là để thấy điều càng trầm trọng hơn nữa là dưới ánh

sáng của những cuộc thí nghiệm đang tiếp tục của Steinweg và Petermann cho thấy điều càng trầm trọng hơn nữa là cho thấy điều càng trầm trọng hơn nữa là dưới ánh sáng của những cuộc thí nghiệm dang dở của Steinweg và Peterman tại thôn quê trên miền núi và ngoài bãi biển và những dòng nước và lửa không khí vẫn như nhau và mặt đất tôi muốn nói không khí và mặt đất những tiết đại hàn không khí và mặt đất dành cho những viên đá không và mặt đất những tiết đại hàn than ôi vào độ thất kỷ của chúng tinh khí mặt đất biển cả dành cho những viên đá dưới những đáy sâu những tiết đại hàn trên mặt biển trên mặt đất (*Vladimir và Estragon than van. Pozzo vụt đứng lên, kéo dây. Cả bốn người đều hét lên. Lucky kéo dây, vấp chân, hét lên. Ba người kia đều nhảy xổ lại Lucky. Lucky vùng vẫy hét to*) và trong không gian tôi lặp lại người ta không hiểu tại sao mặc dù môn quần vợt những sự kiện vẫn còn đầy người ta không hiểu tại sao tôi kể tiếp tóm lại cuối cùng than ôi sau đó cho những viên đá được phép hồ nghi tôi lặp lại nhưng chúng ta đừng nên báo trước tôi lặp lại cái đầu đồng thời cùng lúc người ta không hiểu tại sao mặc dầu môn quần vợt sau đó chòm râu những ngọn lửa những giọt lệ những viên đá xanh ngắt và lặng lẽ xiết bao than ôi cái đầu cái đầu cái đầu tại Normandie mặc dầu môn quần vợt những công trình gian khổ bỏ dở dang trầm trọng hơn nữa những viên đá tóm lại tôi lặp lại than ôi than ôi bỏ dở dang cái đầu cái đầu tại Normandie mặc dầu môn quần vợt cái đầu than ôi những viên đá Conard Conard... (*hỗn độn. Lucky cố hét thêm*) Quần vợt! Những viên đá!... Lặng lẽ xiết bao!... Conard!... Dang dở!...

POZZO   Cái mũ của nó!

Vladimir chụp lấy cái mũ của Lucky, Lucky đã ngừng nói và ngã xuống. Sân khấu im phăng phắc. Hơi thở hổn hển của những kẻ chiến thắng.

ESTRAGON Tôi đã phục được thù.

Vladimir ngắm nghía cái mũ của Lucky, nhìn vào bên trong.

POZZO   Đưa tôi cái mũ! (*giật lấy cái mũ trong tay Vladimir, ném xuống đất, nhảy đạp lên cái mũ*). Như thế này nó sẽ không còn suy nghĩ nữa!

VLADIMIR   Nhưng biết anh ta có tự vạch được phương hướng cho mình không.

POZZO   Chính tôi sẽ vạch cho nó (*đạp Lucky vài đạp*). Đứng lên! Đồ heo!

ESTRAGON   Không chừng anh ta đã chết rồi.

VLADIMIR   Ông làm anh ta sẽ chết mất.

POZZO   Đứng lên! Đồ chết thôi! (*kéo dây, Lucky khẽ nhích người tới. Với Estragon và Vladimir*). Giúp tôi một tay.

VLADIMIR   Nhưng làm sao đây?

POZZO   Đỡ nó dậy!

Estragon và Vladimir đỡ Lucky dậy, vịn vào người y một lúc, kể đó buông ra. Lucky quỵ xuống lại.

ESTRAGON   Anh ta giả đồ.

POZZO   Phải vịn nó chớ (*một lúc sau*). Nào nào đỡ nó dậy!

ESTRAGON   Tôi, tôi chán quá rồi.

VLADIMIR   Kìa, thử ráng một chút nữa xem.

ESTRAGON   Anh ta xem chúng mình là hạng người nào đây?

VLADIMIR Đỡ lên.

Dựng Lucky lên lại, vịn vào người y.

POZZO   Đừng có buông nó ra! (*Estragon và Vladimir lão đảo*). Đừng động đây (*Pozzo đi lấy chiếc va li và cái giỏ và đem lại cho Lucky*). Hãy giữ chặt lấy nó (*đặt chiếc va li vào tay Lucky, Lucky lại buông nó rớt xuống ngay*) Đừng có buông nó rớt! (*bắt đầu lại. Dần dần, sự va chạm với chiếc va li giúp Lucky tỉnh trí lại và sau cùng mấy ngón tay yên lặng nắm chặt lấy quai xách*). Cứ giữ lấy nó! (*cũng lối trình diễn ấy với cái giỏ*). Xong rồi, các ông có thể buông tay ra. (*Estragon và Vladimir tách ra, Lucky vương chân lão đảo gập người lại, nhưng vẫn đứng vững, va li và giỏ trong tay. Pozzo lùi lại vụt roi*). Bước tới! (*Lucky bước tới*). Lùi lại! (*Lucky bước lui*). Quay lại! (*Lucky quay lại*). Được rồi, nó có thể bước đi được rồi. (*quay về phía Estragon và Vladimir*). Cảm ơn các ông, xin cho tôi được (*lục lạo trong túi*) - được chúc các ông - (*lục lạo túi*) - được chúc các ông - (*lục lạo túi*) - nhưng mà đồng hồ tôi đâu mất rồi? (*lục lạo túi*). Chán thật! (*ngẩng cái đầu tóc lòa xòa lên*). Một cái đồng hồ quả quít hai vỏ thật sự mà. Có kim chỉ phút. Chính cha tôi đã cho tôi (*lục lạo túi*). Chắc nó đã rơi mất rồi. (*tìm kiếm dưới đất, Vladimir và Estragon cũng vậy. Pozzo lấy bàn chân khều những mảnh vụn của cái mũ của Lucky*). Thế này thì quá lắm rồi!

VLADIMIR Không chừng cái đồng hồ ở trong túi quần của ông.

POZZO   Khoan đã (*gập người lại làm đôi, đầu áp xuống bụng, lắng tai*). Tôi có có nghe thấy gì đâu! (*ra dấu cho họ lại gần*). Đến xem (*Estragon và Vladimir hướng về phía Pozzo, nghiêng đầu xuống gần bụng y. Yên lặng*). Đáng lẽ phải nghe tiếng tíc tắc.

VLADIMIR Im nào!

Cả ba lắng tại nghiêng đầu xuống.

ESTRAGON Tôi nghe có tiếng động tĩnh.

POZZO   Đâu?

VLADIMIR Tiếng đập của tim.

POZZO   *(thất vọng)* Cút!

VLADIMIR Im nào!

Cả ba người lắng tai.

ESTRAGON Không chừng nó đã ngừng chạy rồi.

Cả ba đứng người lên lại.

POZZO   Trong hai ông, ông nào mà hôi quá vậy!

ESTRAGON Anh này hôi miệng, tôi thì hôi ở bàn chân.

POZZO   Tôi sắp đi đây.

ESTRAGON Thế còn cái đồng hồ quả quýt?

POZZO   Chắc là tôi đã bỏ nó lại lâu đài.

ESTRAGON Thôi vĩnh biệt vậy.

POZZO   Vĩnh biệt.

VLADIMIR Vĩnh biệt.

ESTRAGON Vĩnh biệt.

Yên lặng. Không người nào động đây. Yên lặng.

POZZO   Và cảm ơn.

VLADIMIR   Cảm ơn ông.

POZZO   Có gì đâu.

ESTRAGON   Có chớ.

POZZO   Có gì đâu.

VLADIMIR   Có chớ.

ESTRAGON   Có gì đâu.

Yên lặng.

POZZO   Tôi không thể nào... *(ngập ngừng)*... ra đi được.

ESTRAGON   Đời là thế.

Pozzo quay đi, bước xa Lucky, về phía cánh gà, từ từ lần theo sợi dây.

VLADIMIR   Ông đi lộn đường rồi.

POZZO   Tôi phải lấy đà *(đến đầu dây, nghĩa là đã vào bên trong cánh gà, dừng bước, quay lại, hét lên)*. Tránh ra! *(Estragon Vladimir đứng xếp vào phía trong, nhìn Pozzo. Tiếng roi quất)*. Bước tới *(Lucky không động đây)*.

ESTRAGON   Bước tới.

VLADIMIR Bước tới!

Tiếng roi quất. Lucky chuyển động.

POZZO Nhanh lên! (*bước ra khỏi cánh gà bằng ngang sân khấu theo sau Lucky. Estragon và Vladimir giở mũ ra, giơ tay vẫy. Lucky bước ra. Pozzo vụt dây và roi*). Mau lên! Mau lên! (*lúc sắp khuất dạng Pozzo dừng bước, quay lại. Sợi dây căng ra. Tiếng Lucky ngã xuống*). Ghế xếp! (*Vladimir đi tìm chiếc ghế và đưa cho Pozzo ném cho Lucky*). Vĩnh biệt!

ESTRAGON, (*vẫy tay*) Vĩnh biệt! Vĩnh biệt!
VLADIMIR

POZZO Đứng dậy! Đồ heo! (*tiếng Lucky đứng dậy*). Bước tới! (*Pozzo đi ra. Tiếng roi quất*). Bước tới! Vĩnh biệt! Mau lên! Đồ heo! Ê! Vĩnh biệt!

Yên lặng.

VLADIMIR Những chuyện vừa rồi giúp cho thời gian trôi qua.

ESTRAGON Thời giờ vẫn trôi qua dù không có những chuyện ấy.

VLADIMIR Đúng đấy. Nhưng mà lâu hơn.

Một lúc sau.

ESTRAGON Bây giờ chúng mình làm gì đây.

VLADIMIR Tôi không biết.

ESTRAGON Đi thôi.

VLADIMIR Không thể được.

ESTRAGON Sao thế?

VLADIMIR Phải chờ Godot.

ESTRAGON Phải đấy.

Một lúc sau.

VLADIMIR Họ đã thay đổi nhiều.

ESTRAGON Ai?

VLADIMIR Hai người ấy.

ESTRAGON Đúng đấy, chúng mình trò chuyện với nhau một giây lát chơi.

VLADIMIR Có phải họ đã thay đổi nhiều không?

ESTRAGON Có thể, chỉ có chúng mình là không được vậy.

VLADIMIR Chỉ có thể thôi sao? Chắc chắn thì đúng hơn chứ. Anh cũng thấy đấy.

ESTRAGON Nếu anh muốn. Nhưng mà tôi không có quen với họ.

VLADIMIR Có chứ, anh có quen với họ.

ESTRAGON Đâu có.

VLADIMIR Chúng mình có quen với họ, tôi nói cho anh biết. Anh không nhớ gì cả (*một lúc sau*). Trừ phi không phải chính hai người ấy.

ESTRAGON Bằng chứng là họ không nhận ra chúng mình.

VLADIMIR Điều ấy không có nghĩa gì hết. Tôi cũng vậy, cũng làm như không nhận ra họ. Và với lại, người ta cũng đã từng nhận ra chúng mình bao giờ đâu.

ESTRAGON Đủ rồi. Điều cần là... Úi da! (*Vladimir không động đậy*). Úi da!

VLADIMIR Trừ phi không phải chính hai người ấy.

ESTRAGON Đi Đi! Chính cái chân kia (*bước khập khểnh về nơi đã ngồi lúc mở màn*).

(*Tiếng vọng từ trong cánh gà*) – Ông ơi!
Estragon dừng lại. Cả hai nhìn về phía có tiếng nói.

ESTRAGON Lại bắt đầu trở lại.

VLADIMIR Lại đây, cháu.

Một cậu thiếu niên đi vào, vẻ sợ sệt. Nó dừng bước lại.

THIẾU NIÊN Ông có phải là ông Albert không?

VLADIMIR Chính tôi.

ESTRAGON Cháu muốn gì?

VLADIMIR Lại đây.

Cậu thiếu niên không động đậy

ESTRAGON (*gần giọng*) Tới đây, bác gọi!

Cậu thiếu niên bước tới vẻ sợ sệt, dừng lại.

VLADIMIR Chuyện gì thế?

THIẾU NIÊN Chuyện ông Godot *(lại im lặng)*.

VLADIMIR Dĩ nhiên là chuyện ông Godot *(một lúc sau)*. Lại đây.

Cậu thiếu niên không động đậy.

ESTRAGON *(gần giọng)* Tới đây, bác gọi! *(cậu thiếu niên bước tới, vẻ sợ sệt, dừng lại)*. Sao cháu đến trễ quá vậy?

VLADIMIR Cháu có mang tin gì của ông Godot không?

THIẾU
NIÊN Thưa có ạ.

VLADIMIR Nói nghe thử.

ESTRAGON Sao cháu đến trễ quá vậy?

Cậu thiếu niên lần lượt nhìn hai người, không biết phải trả lời người nào.

VLADIMIR *(với Estragon)* Đề yên cho nó.

ESTRAGON *(với Vladimir)* Mặc xác tôi *(bước về phía cậu thiếu niên)*.
Cháu có biết bây giờ là mấy giờ rồi không?

THIẾU
NIÊN *(lùi lại)* Thưa ông không phải lỗi tại cháu.

ESTRAGON Không lẽ lỗi tại bác.

THIẾU NIÊN   Thưa ông, lúc này cháu cảm thấy lo sợ.

ESTRAGON   Cháu lo sợ điều gì? Sợ hai bác có phải, (*một lúc sau*). Nói đi!

VLADIMIR   Tôi biết rồi, chính những người kia làm nó sợ.

ESTRAGON   Cháu tới đây bao lâu rồi?

THIẾU NIÊN   Thưa ông, cháu mới tới được một lúc.

VLADIMIR   Cháu sợ ngọn roi phải không?

THIẾU NIÊN   Thưa phải.

VLADIMIR   Và sợ những tiếng la hét?

THIẾU NIÊN   Thưa phải.

VLADIMIR   Với hai ông kia?

THIẾU NIÊN   Thưa phải.

VLADIMIR   Cháu có biết họ là ai không?

THIẾU NIÊN   Thưa không.

VLADIMIR   Cháu là người ở đây phải không?

THIẾU
NIÊN   Thưa phải.

ESTRAGON Toàn là chuyện láo khoét! (*chụp lấy cánh tay cậu thiếu niên lắc lắc*). Hãy nói sự thật!

THIẾU
NIÊN   (*run rẩy*) Thưa ông, đó là sự thật.

VLADIMIR   Hãy để yên cho nó! Anh sao lạ thế? (*Estragon buông cậu thiếu niên ra, lùi lại, giơ tay lên che mặt. Vladimir và cậu thiếu niên nhìn y. Estragon giở tay ra, mặt biến đổi*). Anh sao lạ thế?

ESTRAGON Tôi khổ sở.

VLADIMIR   Thật chứ! Từ bao giờ?

ESTRAGON Tôi đã quên rồi.

VLADIMIR   Trí nhớ chơi xỏ chúng mình (*Estragon muốn nói một điều gì đó, nhưng lại bỏ dở, bước khập khểnh về chỗ ngồi và bắt đầu cởi giày ra. Với cậu thiếu niên*). Rồi sao nữa?

THIẾU
NIÊN   Ông Godot...

VLADIMIR   (*ngắt lời*) Tôi đã có thấy mặt cháu rồi phải không?

THIẾU
NIÊN   Thưa ông, cháu không rõ ạ.

VLADIMIR   Cháu không có quen với tôi sao?

THIẾU NIÊN   Thưa ông không ạ.

VLADIMIR   Hôm qua cháu không có tới đây sao?

THIẾU NIÊN   Thưa không ạ.

VLADIMIR   Đây là lần đầu tiên cháu tới đây sao?

THIẾU NIÊN   Thưa vâng.

VLADIMIR   Thế à *(một lúc sau)*. Vậy thì, hãy kể tiếp.

THIẾU NIÊN   *(một mạch)* Ông Godot sai cháu thưa lại với ông là chiều nay ông ấy sẽ không đến được nhưng ngày mai chắc chắn ông ấy sẽ đến!

VLADIMIR   Chỉ có thể thôi sao.

THIẾU NIÊN   Thưa vâng.

VLADIMIR   Cháu làm cho ông Godot.

THIẾU NIÊN   Thưa vâng.

VLADIMIR   Cháu làm gì?

THIẾU NIÊN   Thưa ông cháu chăn dê.

VLADIMIR Ông ta có đối xử tử tế với cháu không?

THIẾU
NIÊN Thưa có ạ.

VLADIMIR Có đánh đập cháu không?

THIẾU
NIÊN Với cháu, thì không.

VLADIMIR Vậy chứ ông ta đánh đập ai?

THIẾU
NIÊN Thưa ông, anh cháu...

VLADIMIR À thì ra cháu có một người anh?

THIẾU
NIÊN Thưa phải.

VLADIMIR Anh cháu làm gì?

THIẾU
NIÊN Thưa ông anh cháu chăn cừu.

VLADIMIR Nhưng tại sao ông ta không đánh đập cháu.

THIẾU
NIÊN Thưa ông, cháu không biết.

VLADIMIR Ông ta chắc phải thương cháu.

THIẾU Thưa ông, cháu không được biết.

NIÊN

VLADIMIR Ông ta cho cháu ăn uống đầy đủ không? (*Thiếu niên ngáp ngừng*). Ông ta có cho cháu ăn uống đầy đủ không?

THIẾU
NIÊN Thừa ông, cũng khá đầy đủ.

VLADIMIR Cháu không cảm thấy khổ sở sao? (*Thiếu niên ngáp ngừng*). Cháu có nghe bác hỏi không?

THIẾU
NIÊN Thừa có.

VLADIMIR Thế nào?

THIẾU
NIÊN Thừa ông cháu cũng không biết nữa.

VLADIMIR Cháu không biết mình có khổ hay không sao?

THIẾU
NIÊN Thừa cháu không biết.

VLADIMIR Bác cũng thế (*một lúc sau*). Cháu ngủ ở đâu?

THIẾU
NIÊN Thừa ông trong vựa lúa.

VLADIMIR Với anh cháu?

THIẾU
NIÊN Thừa vâng.

VLADIMIR Trong cở khô?

THIẾU
NIÊN Thừa vâng.

Một lúc sau

VLADIMIR Được rồi, cháu đi đi.

THIẾU
NIÊN Thừa ông cháu phải nói sao đây với ông Godot?

VLADIMIR Nói với ông ta... *(ngập ngừng)*. Nói với ông ta rằng cháu đã có gặp hai bác *(một lúc sau)*. Cháu đã có gặp hai bác không phải sao?

THIẾU
NIÊN Thừa vâng ạ *(lui bước, ngập ngừng, quay lại và chạy ra ngoài)*.

Ánh đèn đột nhiên bớt sáng. Trong một giây lát trời đã tối. Trăng từ màn phông nhô lên trên nền trời, im lìm, tỏa xuống cảnh vật một màu sáng bạc.

VLADIMIR Dữ không! *(Estragon đứng lên, đi về phía Vladimir, tay cầm đôi giày. Y để đôi giày gần dãy đèn, đứng lên lại và nhìn trăng)*. Anh làm gì đó?

ESTRAGON Cũng như anh, tôi nhìn vầng trăng bạc.

VLADIMIR Tôi muốn hỏi anh đang làm gì với đôi giày của anh.

ESTRAGON Tôi bỏ ở đó *(một lúc sau)*. Một kẻ khác sẽ đến đây... cũng... như tôi nhưng chân nhỏ hơn và đôi giày này sẽ đem lại hạnh phúc cho hắn.

VLADIMIR Nhưng anh không thể đi chân không được.

ESTRAGON Chúa Cứu Thế cũng đã từng như vậy.

VLADIMIR Chúa Cứu Thế! Anh muốn nói gì. Không lẽ anh lại tự so sánh với Chúa Cứu Thế.

ESTRAGON Suốt đời tôi, tôi tự so sánh mình với Chúa Cứu Thế!

VLADIMIR Nhưng nơi ấy, trời âm áp! Mưa thuận gió hòa!

ESTRAGON Đúng đấy. Và người ta cũng sớm bị đóng đinh vào thập tự giá.

Yên lặng

VLADIMIR Chúng mình không còn gì để làm ở đây nữa cả.

ESTRAGON Ở nơi khác cũng thế thôi.

VLADIMIR Kìa, Gô Gô, đừng nghĩ thế! Ngày mai mọi việc sẽ tốt đẹp hơn.

ESTRAGON Sao thế?

VLADIMIR Anh không nghe thằng nhỏ nói gì sao?

ESTRAGON Không.

VLADIMIR Nó nói rằng Godot mai này chắc chắn sẽ đến (*một lúc sau*). Như thế không có nghĩa gì đối với anh sao?

ESTRAGON Vậy thì chỉ có cách là chờ đợi ở đây.

VLADIMIR Anh điên rồi sao! Phải ấn núp chứ (*nắm lấy cánh tay Estragon*). Đi (*kéo Estragon. Estragon ban đầu nhượng bộ,*

sau đó lại cưỡng lại. Hai người dừng lại).

ESTRAGON (*nhìn thân cây*) Tiếc là chúng mình không có một mẫu dây nào

VLADIMIR Đi. Trời bắt đầu lạnh (*kéo Estragon. Cùng lối diễn xuất*).

ESTRAGON Mai nhớ nhắc tôi mang theo một sợi dây.

VLADIMIR Ừ. Đi nào (*kéo Estragon. Cùng lối diễn xuất*).

ESTRAGON Chúng mình lúc nào cũng đi đôi với nhau từ bao giờ?

ESTRAGON Tôi không nhớ. Có lẽ đã năm mươi năm rồi.

ESTRAGON Anh có nhớ ngày tôi gieo mình xuống sông Durance không?

VLADIMIR Lúc ấy đang mùa hái nho.

ESTRAGON Anh đã vớt tôi lên.

VLADIMIR Chuyện ấy không còn âm hưởng nữa, đã vùi sâu vào dĩ vãng.

ESTRAGON Quần áo khô lại dưới mặt trời.

VLADIMIR Thôi. Đừng nghĩ tới chuyện ấy nữa. Đi nào (*cùng lối diễn xuất*).

ESTRAGON Khoan đã.

VLADIMIR Tôi thấy lạnh.

ESTRAGON Tôi tự hỏi hay là tụi mình nên ở một mình thì tốt hơn, mỗi đứa một nơi (*một lúc sau*). Chúng mình không phải sinh ra để cùng

đi chung một đường.

VLADIMIR *(không cảm thấy phật ý)* Không đúng như thế.

ESTRAGON Không, không có gì là chắc chắn cả.

VLADIMIR Chúng mình có thể xa nhau, nếu anh cho như vậy là tốt hơn.

ESTRAGON Bây giờ thì không cần phải thế nữa.

Yên lặng

VLADIMIR Đúng vậy, bây giờ thì không cần phải thế nữa.

Yên lặng

ESTRAGON Thôi chúng mình đi chứ?

VLADIMIR Đi. *(Hai người không động đậy.)*

MÀN HAI

Ngày hôm sau. Cùng thời gian. Không gian.

Đôi giày của Estragon gần dây đèn, gót áp vào nhau, mũi giày tách xa nhau.

Mũ của Lucky ở chỗ cũ.

Cây phủ đầy những lá.

Vladimir mạnh dạn bước ra. Dừng bước, nhìn cây một hồi lâu. Kế đó đột nhiên y bắt đầu đi ngang dọc khắp sân khấu bằng những bước chân mạnh dạn. Dừng lại một lần nữa trước đôi giày, y cúi xuống, nhặt lên một chiếc, ngắm nghía, hít hít mũi cẩn thận đặt lại chỗ cũ. Lại lui tới một cách vội vã. Dừng lại gần cánh gà bên phải, y nhìn ra xa một lúc lâu, bàn tay che trước mắt. Đi tới đi lui. Dừng bước gần cánh gà bên trái, cùng lối diễn xuất. Đi tới đi lui. Dừng bước đột ngột, tay chấp trước ngực, hát đầu ra sau và bắt đầu hát vang.

VLADIMIR   Một con chó vào trong... (*Lấy giọng quá thấp, ngừng hát, hăng giọng, lấy giọng cao hơn*):

Có một con chó vào trong phòng

Ngoạm một khúc dồi lợn

Bị chủ dùng cái khoan

Đập tan ra từng mảnh vụn

Những chó khác thấy vậy

(*Ngừng hát, mặc niệm, kế đó hát tiếp*):

Những chó khác thấy vậy

Vội vàng chôn chó kia...

Dưới chân thánh giá gỗ trắng

Người qua đường có thể đọc rằng:

Có một con chó vào trong phòng

Ngoạm một khúc dồi lợn

Bị chủ dùng cái khoan

Đập tan từng mảnh vụn

Những chó khác thấy vậy

Vội vàng chôn xác chó kia...

(Ngừng hát. Cùng lối diễn xuất).

Những chó khác thấy vậy

Vội vàng chôn xác chó kia...

(Ngừng hát. Cùng lối diễn xuất. Giọng thấp hơn):

Vội vàng chôn xác chó kia...

Ngừng hát đứng yên một lúc, lại bắt đầu bước ngang dọc sân khấu một cách nóng nảy. Lại dừng bước trước thân cây, đi tới lui, trước đôi giày, đi tới đi lui, chạy qua cánh gà bên trái, nhìn ra xa, chạy qua cánh gà bên phải, nhìn ra xa. Ngay lúc đó, Estragon từ cánh gà trái đi vào, chân không, đầu cúi thấp và chậm chậm, đi ngang qua sân khấu. Vladimir quay lại và nhìn thấy.

VLADIMIR   Lại cũng chính anh! *(Estragon dừng lại nhưng không ngẩng đầu lên, Vladimir bước tới).* Lại đây cho tôi hôn anh một cái!

ESTRAGON   Dừng đừng vào tôi.

Vladimir dừng lại, vẻ phiền muộn. Yên lặng.

VLADIMIR   Anh có muốn tôi rời khỏi đây không? *(một lúc sau).* Gô Gô! *(một lúc sau, Vladimir chăm chú nhìn y).* Anh bị người ta đánh phải không? *(một lúc sau).* Gô Gô! *(Estragon vẫn im lặng, đầu cúi thấp).* Đêm qua anh ở đâu? *(Yên lặng. Vladimir bước tới).*

ESTRAGON   Dừng đừng vào tôi! Dừng hỏi tôi điều gì cả! Dừng nói gì với tôi hết! Ở lại đây với tôi.

VLADIMIR   Có bao giờ tôi rời bỏ anh không?

ESTRAGON   Anh đã để tôi đi.

VLADIMIR   Nhìn đây! *(Estragon không động đậy. Với một giọng dữ dội!)* Nhìn đây, anh có nghe không?

Estragon ngẩng đầu lên. Hai người nhìn nhau một lúc lâu vừa bước tới bước lui và nghiêng đầu như trước một tác phẩm mỹ thuật mỗi lúc một thêm run rẩy bước gần nhau lại, kế bỗng nhiên ôm siết lấy nhau, vừa vỗ vào lưng. Rồi nhau. Estragon, mắt nhắm tịt, suýt ngã.

ESTRAGON   Một ngày đáng chán!

VLADIMIR   Ai đánh anh dữ vậy! Kể nghe thử.

ESTRAGON   Lại thêm một ngày khổ sở.

VLADIMIR   Đã chết đâu.

ESTRAGON   Với tôi thì đã hết rồi, cho dù có điều gì xảy ra (*yên lặng*).
Lúc này, tôi có nghe anh hát.

VLADIMIR   Đúng vậy, tôi có nhớ.

ESTRAGON   Điều ấy khiến tôi buồn. Tôi thậm nghĩ anh chỉ có một mình, nên tưởng mình đã vĩnh viễn đi rồi và anh ca hát.

VLADIMIR   Không ai chế ngự được sự vui buồn mình. Cả ngày nay tôi cảm thấy đang ở trong một trạng thái khác thường (*một lúc sau*). Cả đêm tôi không một lần trở dậy.

ESTRAGON   (*buồn bã*) Thấy không, anh hát hứng khởi hơn khi nào không có tôi ở đây.

VLADIMIR   Tôi cảm thấy thiếu anh. Và cùng lúc lại thấy hài lòng, không là kỳ cục sao?

ESTRAGON   (*tức giận*) Hài lòng?

VLADIMIR *(sau khi đã suy nghĩ)* Có lẽ tôi đã chọn lầm chữ?

ESTRAGON Và bây giờ thì sao.

VLADIMIR *(sau khi tự vấn)* Bây giờ thì ... *(vui vẻ)* anh lại có mặt ở đây *(không vui, không buồn)* chúng mình lại có mặt ở đây... *(vui vẻ)* anh lại có mặt ở đây... *(buồn bã)* tôi lại có mặt ở đây.

ESTRAGON Thấy không, anh kém vui hơn khi nào có mặt tôi ở đây. Tôi cũng vậy, một mình, tôi cảm thấy dễ chịu hơn.

VLADIMIR *(bị chọc tức)* Thế tại sao lại chấp nôi lại?

ESTRAGON Tôi không biết nữa.

VLADIMIR Nhưng tôi, tôi biết. Tại vì anh không biết tự bảo vệ. Có tôi, có thể là tôi không để cho anh bị người ta đánh đập.

ESTRAGON Không chắc là anh có thể ngăn cản được đâu.

VLADIMIR Sao thế?

ESTRAGON Họ những mười người.

VLADIMIR Không phải, tôi muốn nói là không chừng tôi sẽ ngăn cản được anh đừng mạo hiểm để phải bị họ đánh.

ESTRAGON Tôi có làm gì đâu.

VLADIMIR Thì tại sao họ lại đánh anh.

ESTRAGON Tôi không biết nữa.

VLADIMIR   Thấy không, Gô Gô, có những chuyện vượt ngoài tầm kiểm soát của anh nhưng không vượt ngoài tầm của tôi. Anh phải cảm thấy như vậy.

ESTRAGON   Tôi đã nói tôi không có làm gì hết.

VLADIMIR   Có thể đúng như lời anh nói. Nhưng mà còn có cái tư cách, cái tư cách, nếu muốn giữ lấy mình. Nhưng thôi, đừng nói chuyện ấy nữa. Anh đã trở lại và tôi rất hài lòng.

ESTRAGON   Họ những mười người.

VLADIMIR   Anh cũng vậy, trong thâm tâm anh chắc cũng hài lòng, hãy thú thật đi.

ESTRAGON   Hài lòng về chuyện gì?

VLADIMIR   Được gặp lại tôi.

ESTRAGON   Anh ngờ thế à?

VLADIMIR   Nói đi, cho dù không đúng như thế!

ESTRAGON   Tôi phải nói gì đây?

VLADIMIR   Nói “Tôi hài lòng”.

ESTRAGON   Tôi hài lòng.

VLADIMIR   Tôi cũng thế.

ESTRAGON   Tôi cũng thế.

VLADIMIR   Chúng mình đều hài lòng.

ESTRAGON   Chúng mình đều hài lòng (*yên lặng*). Bây giờ phải làm gì đây trong khi chúng mình đang hài lòng?

VLADIMIR   Chờ Godot.

ESTRAGON   Phải đấy.

Yên lặng.

VLADIMIR   Có chuyện mới lạ xảy ra ở đây, kể từ hôm qua.

ESTRAGON   Và nếu ông ta không tới?

VLADIMIR   (*sau một lúc không hiểu*) Chúng mình sẽ tính sau (*một lúc sau*). Tôi nói là có chuyện mới xảy ra ở đây, kể từ hôm qua.

ESTRAGON   Mọi vật đều rỉ nước.

VLADIMIR   Hãy nhìn cái cây kia.

ESTRAGON   Không người nào hai lần giẫm chân vào cùng một đồng mủ.

VLADIMIR   Cái cây, anh thấy không, hãy nhìn cái cây kia.

Estragon đưa mắt nhìn thân cây.

ESTRAGON   Hôm qua không có cây này ở đây phải không?

VLADIMIR   Có chứ. Anh đã quên rồi. Suýt chút nữa chúng mình đã

treo cổ lên đây (*nghe ngợi*). Phải, đúng đây (*từng chữ một*). Chúng mình đã treo cổ lên đây. (*nghe ngợi*). Nhưng anh đã không muốn như vậy. Anh lại quên rồi sao?

ESTRAGON   Anh mơ thì có.

VLADIMIR   Có thể nào anh lại quên rồi sao?

ESTRAGON   Tôi thì như thế đó. Hoặc là tôi quên ngay tức khắc hoặc là tôi nhớ đời.

VLADIMIR   Còn Pozzo và Lucky, anh cũng không nhớ sao?

ESTRAGON   Pozzo và Lucky?

VLADIMIR   Anh ta quên hết rồi!

ESTRAGON   Tôi có nhớ một thằng điên đã tặng cho tôi mấy cái đá. Sau đó nó làm ra vẻ ngốc nghếch.

VLADIMIR   Chính Lucky đây!

ESTRAGON   Ừ chuyện ấy thì tôi có nhớ. Nhưng mà từ hồi nào kia?

VLADIMIR   Còn người dẫn anh ta, anh cũng nhớ chứ.

ESTRAGON   Ông ta cho tôi mớ xương.

VLADIMIR   Chính Pozzo đây.

ESTRAGON   Anh thì cho rằng những chuyện ấy đều mới xảy ra hôm qua, phải không?

VLADIMIR   Chứ sao.

ESTRAGON   Và ngay tại chỗ này?

VLADIMIR   Chớ sao! Anh không nhận ra sao?

ESTRAGON   *(bỗng nhiên trở nên giận dữ)* Nhận ra à! Có cái gì đáng để phải nhận ra! Tôi sống phong trần giữa cát bụi! Và anh lại muốn tôi phải nhìn thấy những tiểu tiết! *(nhìn quanh)*. Hãy nhìn cho tận mắt cái sự bẩn thỉu này! Tôi không bao giờ động tới nó.

VLADIMIR   Hãy bình tĩnh lại, hãy bình tĩnh lại nào.

ESTRAGON   Vậy thì đừng làm tôi bận rộn với mớ cảnh vật của anh! Hãy nói với tôi về lòng đất.

VLADIMIR   Dù sao, chắc anh cũng không cho rằng cảnh vật này *(phác một cử chỉ)* giống với Vaucluse. Dù thế nào cũng vẫn có một sự vô cùng khác biệt.

ESTRAGON   Vaucluse! Ai nói với anh về Vaucluse?

VLADIMIR   Nhưng mà anh không từng sống ở Vaucluse sao?

ESTRAGON   Không, tôi chưa bao giờ sống ở Vaucluse cả. Tôi đã kéo lê thế cuộc sống bệnh hoạn của mình trên phần đất này, anh biết chứ! Tại đây! Tại Merdecluse này!

VLADIMIR   Thế nhưng chúng mình đã sống chung với nhau ở Vaucluse, chắc chắn thế. Chúng mình đã từng hái nho! Xem nào, cho một người tên Bonnelly, ở Roussillon.

ESTRAGON   *(bình tĩnh hơn)* Có thể lắm. Tôi không có chú ý đến điều

gì hết.

VLADIMIR   Nhưng mà nơi ấy toàn một màu đỏ cả.

ESTRAGON   *(một nhòai)* Tôi không có chú ý đến điều gì hết cả, anh nghe rõ chứ.

Yên lặng. Vladimir thở dài thườn thượt.

VLADIMIR   Anh khó tính quá, Gô Gô.

ESTRAGON   Tốt hơn là chúng mình chia tay nhau.

VLADIMIR   Anh cứ nói như vậy hoài. Và cứ mỗi lần anh lại trở lại.

Yên lặng.

ESTRAGON   Để cho được hay ho, tốt hơn là nên giết tôi chết như kẻ kia.

VLADIMIR   Kẻ nào? *(một lúc sau)*. Kẻ nào?

ESTRAGON   Như hàng triệu kẻ khác.

VLADIMIR   *(giọng dạy đời)* Mỗi người đều có nỗi khổ riêng của mình *(thở ra)*. Treo dải gươm lên trước và chiếu thư lên sau.

ESTRAGON   Trong khi chờ đợi, nên trò chuyện nhưng đừng tăng bốc nhau, vì chúng mình không làm sao câm miệng được.

VLADIMIR   Đúng rồi, chúng mình không bao giờ hết chuyện.

ESTRAGON   Cốt để khỏi phải suy nghĩ.

VLADIMIR   Chúng mình có những lý do.

ESTRAGON   Cốt để khỏi phải nghe thấy.

VLADIMIR   Chúng mình có những lý lẽ riêng.

ESTRAGON   Tất cả những giọng nói đều không còn thanh sắc.

VLADIMIR   Nghe như tiếng vỗ cánh.

ESTRAGON   Tiếng lá cây.

VLADIMIR   Tiếng bụi cát.

ESTRAGON   Tiếng lá cây.

Yên lặng.

VLADIMIR   Những giọng nói cùng cất lên một lúc.

ESTRAGON   Mỗi giọng nói nói cho riêng mình.

Yên lặng.

VLADIMIR   Tỉ tê thì đúng hơn.

ESTRAGON   Giọng nói thì thầm.

VLADIMIR   Giọng nói lao xao.

ESTRAGON   Giọng nói thì thầm.

Yên lặng.

VLADIMIR   Chúng nói gì đấy?

ESTRAGON   Về đời sống của chúng ta.

VLADIMIR   Sống không chưa đủ.

ESTRAGON   Chúng ta cần phải nói về đời sống.

VLADIMIR   Chết không chưa đủ.

ESTRAGON   Không lấy gì làm đủ.

Yên lặng.

VLADIMIR   Nghe như tiếng lông chim.

ESTRAGON   Tiếng lá cây.

VLADIMIR   Tiếng tro tàn.

ESTRAGON   Tiếng lá cây.

Yên lặng một lúc lâu.

VLADIMIR   Hãy nói gì đi chứ!

ESTRAGON   Tôi đang tìm đây.

Yên lặng một lúc lâu.

VLADIMIR   *(lo lắng)* Nói đại một chuyện gì đó!

ESTRAGON   Bây giờ chúng mình đang làm gì đây?

VLADIMIR Chờ Godot.

ESTRAGON Phải đấy.

Yên lặng.

VLADIMIR Khó thật.

ESTRAGON Hay là anh thử hát lên?

VLADIMIR Không không (*tìm lời diễn tả*). Chỉ còn có cách là bắt đầu lại.

ESTRAGON Thật ra chuyện này không có vẻ gì khó khăn đối với tôi cả.

VLADIMIR Chính khởi đầu mới là khó.

ESTRAGON Chúng mình có thể khởi đầu từ bất cứ một điều gì.

VLADIMIR Phải, nhưng mà cần phải dứt khoát.

ESTRAGON Phải đấy.

Yên lặng.

VLADIMIR Hãy giúp tôi.

ESTRAGON Tôi đang tìm cách đây.

Yên lặng.

VLADIMIR Khi tìm kiếm, người ta nghe thấy.

ESTRAGON   Phải đấy.

VLADIMIR   Vì thế nên người ta không tìm ra được.

ESTRAGON   Đúng vậy.

VLADIMIR   Không suy nghĩ được.

ESTRAGON   Nhưng người ta vẫn cứ suy nghĩ.

VLADIMIR   Không đâu, không thể được như vậy.

ESTRAGON   Phải đấy, chúng mình hãy nói chơi với nhau.

VLADIMIR   Không thể được.

ESTRAGON   Thật ư?

VLADIMIR   Chúng mình không còn đánh liều suy nghĩ nữa.

ESTRAGON   Vậy thì chúng mình phàn nàn về việc gì đây?

VLADIMIR   Suy nghĩ nào phải là một việc tồi tệ.

ESTRAGON   Đúng thế, đúng thế, nhưng mà nó vốn đã như thế rồi.

VLADIMIR   Sao, vốn như thế rồi à?

ESTRAGON   Phải đấy, chúng mình hãy đặt cho nhau những câu hỏi.

VLADIMIR   Anh muốn nói gì thế, không phải đã vốn như thế rồi sao?

ESTRAGON   Ít ra cũng đã như thế rồi!

VLADIMIR	Dĩ nhiên.
ESTRAGON	Thế thì sao? Nếu chúng mình tự cho là sung sướng.
VLADIMIR	Điều đáng sợ là đã phải suy nghĩ.
ESTRAGON	Nhưng chúng mình có bao giờ suy nghĩ không?
VLADIMIR	Những xác chết này từ đâu thế.
ESTRAGON	Những hài cốt này.
VLADIMIR	Đấy.
ESTRAGON	Dĩ nhiên.
VLADIMIR	Chúng mình phải suy nghĩ một chút đã.
ESTRAGON	Chỉ là mới bắt đầu thôi.
VLADIMIR	Một mớ xương người, một mớ xương người.
ESTRAGON	Chỉ việc đứng nhìn chớ có gì đâu.
VLADIMIR	Nó làm mệt mắt mình.
ESTRAGON	Đúng vậy.
VLADIMIR	Cho dầu người ta có giận dữ.
ESTRAGON	Sao?

VLADIMIR Cho dầu người ta có giận dữ.

ESTRAGON Cần phải quay hẳn về phía thiên nhiên.

VLADIMIR Chúng mình đã thử rồi.

ESTRAGON Đúng vậy.

VLADIMIRỒ! Như vậy không có gì là tồi tệ, chắc chắn thế.

ESTRAGON Vậy thì như thế nào mới là tồi tệ.

VLADIMIR Suy nghĩ mới là tồi tệ.

ESTRAGON Dĩ nhiên.

VLADIMIR Nhưng rồi cũng sẽ qua đi.

ESTRAGON Anh muốn nó sao đây?

VLADIMIR Tôi biết, tôi biết rồi.

Yên lặng.

ESTRAGON Kể cũng không tệ lắm để bắt đầu.

VLADIMIR Phải, nhưng bây giờ, cần phải tìm ra chuyện khác.

ESTRAGON Xem nào.

VLADIMIR Xem nào.

ESTRAGON Xem nào.

Suy nghĩ

VLADIMIR   Tôi đã nói gì nào? Chúng mình có thể bắt đầu trở lại.

ESTRAGON   Từ lúc nào?

VLADIMIR   Ngay từ lúc đầu.

ESTRAGON   Từ lúc đầu nào?

VLADIMIR   Chiều nay. Tôi đã nói... tôi đã nói...

ESTRAGON   Thật tình, anh đã đòi hỏi tôi quá nhiều.

VLADIMIR   Xem nào... chúng mình đã ôm nhau... chúng mình đã hài lòng... hài lòng... bây giờ đã hài lòng... chúng mình phải làm gì đây... chúng mình chờ đợi... xem nào... tới đây... chúng mình chờ đợi... bây giờ đã hài lòng... chúng mình chờ đợi... xem nào... À! Cái cây!

ESTRAGON   Cái cây?

VLADIMIR   Anh không nhớ sao?

ESTRAGON   Tôi mệt rồi.

VLADIMIR   Nhìn kia.

Estragon nhìn vào cây.

ESTRAGON   Tôi có thấy gì đâu.

VLADIMIR   Nhưng mới hôm qua cây còn đen thui và trụi lá! Hôm

nay nó đầy những lá.

ESTRAGON   Đầy những lá?

VLADIMIR   Chỉ trong một đêm thôi.

ESTRAGON   Chắc vì đang mùa xuân.

VLADIMIR   Nhưng chỉ trong một đêm thôi!

ESTRAGON   Tôi đã nói với anh rằng chúng mình không có ở đây chiều hôm qua. Anh đã trải qua một cơn ác mộng.

VLADIMIR   Và theo anh, chiều hôm qua chúng mình đã ở đâu?

ESTRAGON   Tôi không biết. Ở một nơi nào khác. Trong một căn phòng khác. Sự hoang vắng không thiếu cho chúng mình.

VLADIMIR   *(vẻ đắc thắng)* Được rồi. Chúng mình không có ở đây chiều hôm qua. Thế thì chúng mình làm gì chiều hôm qua?

ESTRAGON   Chúng mình làm gì ư?

VLADIMIR   Thử nhớ lại xem.

ESTRAGON   A thì... chắc là chúng mình chuyện trò với nhau.

VLADIMIR   *(có tự kiểm chế)* Về chuyện gì?

ESTRAGON   Ồ... có lẽ những lời lẽ nhất gừng, về đôi giày ống *(cả quyết)*. Phải đấy, tôi nhớ lại rồi, chiều hôm qua chúng mình đã nói chuyện về đôi giày ống. Chuyện ấy kéo dài đã từ nửa thế kỷ nay rồi.

VLADIMIR Anh không còn nhớ một sự kiện, một trường hợp sao?

ESTRAGON *(mệt mỏi)* Đừng hành hạ tôi. Đi đi.

VLADIMIR Mặt trời? Mặt trăng? Anh không có nhớ sao?

ESTRAGON Mặt trời mặt trăng, phải, vẫn còn đây, như tự bao giờ.

VLADIMIR Anh không nhận thấy có gì khác thường sao?

ESTRAGON Hỡi ơi, tôi nào có thấy.

VLADIMIR Còn Pozzo? Và Lucky?

ESTRAGON Pozzo?

VLADIMIR Mớ xương ấy.

ESTRAGON Phải nói là xương cá.

VLADIMIR Chính Pozzo đã cho anh mớ xương ấy.

ESTRAGON Tôi không biết.

VLADIMIR Và cú đá ấy.

ESTRAGON Cú đá? Phải rồi, tôi đã bị người ta tặng cho những cú đá.

VLADIMIR Chính Lucky đã tặng cho anh.

ESTRAGON Tất cả chuyện này, chỉ mới hôm qua thôi sao?

VLADIMIR   Đưa cho xem cái chân của anh.

ESTRAGON   Chân nào?

VLADIMIR   Cả hai. Vén ống quần lên. *(Estragon, đứng một chân, giơ chân kia cho Vladimir, suýt té, Vladimir cầm lấy cái chân. Estragon lão đảo)*. Vén ống quần anh lên.

ESTRAGON   *(lão đảo)* Tôi không làm được.

Vladimir vén ống quần lên, nhìn cái chân bỏ ống quần xuống lại. Estragon suýt té.

VLADIMIR   Chân kia *(Estragon vẫn đưa cái chân cũ)*. Tôi nói chân kia mà *(như ban nãy với chân kia)*. Vết thương của anh đang nhiễm trùng.

ESTRAGON   Rồi sao?

VLADIMIR   Giày của anh đâu?

ESTRAGON   Tôi vứt rồi.

VLADIMIR   Bao giờ?

ESTRAGON   Tôi không biết nữa.

VLADIMIR   Sao thế?

ESTRAGON   Tôi không nhớ.

VLADIMIR   Không, tôi muốn hỏi tại sao anh lại vứt giày?

ESTRAGON   Nó làm tôi đau chân.

VLADIMIR   *(chỉ đôi giày)* Giày anh kia *(Estragon nhìn đôi giày)*.
Đúng ngay chỗ anh để chiều hôm qua.

Estragon đến gần đôi giày, cúi xuống, và xem xét một cách kỹ lưỡng.

ESTRAGON   Không phải giày của tôi.

VLADIMIR   Không phải giày của anh à!

ESTRAGON   Giày của tôi đen. Giày này vàng.

VLADIMIR   Anh có chắc là giày của anh đen không?

ESTRAGON   Tôi muốn nói là chúng màu xám.

VLADIMIR   Giày này màu vàng sao? Xem nào.

ESTRAGON   *(nhặt một chiếc giày)* Rốt cuộc, lại là màu xanh nhạt.

VLADIMIR   *(bước tới)* Xem nào *(Estragon trao chiếc giày. Vladimir nhìn chiếc giày, ném đi một cách giận dữ)*.

ESTRAGON   Thấy không, tất cả những cái đó là những...

VLADIMIR   Tôi hiểu rồi. Phải, tôi hiểu cái gì đã xảy ra rồi.

ESTRAGON   Tất cả những cái đó là những...

VLADIMIR   Giản dị như chào hỏi vậy. Có một những nào đó đã tới đây lấy đôi giày của anh, và để lại đôi giày của hắn.

ESTRAGON   Sao thế?

VLADIMIR   Đôi giày của hắn không vừa chân. Cho nên hắn lấy đôi giày của anh.

ESTRAGON   Nhưng đôi giày của tôi thì nhỏ quá.

VLADIMIR   Nhỏ đối với anh. Không đối với nó.

ESTRAGON   Tôi mệt rồi (*một lúc sau*). Chúng mình đi chứ.

VLADIMIR   Không được.

ESTRAGON   Sao thế?

VLADIMIR   Chờ Godot.

ESTRAGON   Đúng vậy (*một lúc sau*). Nhưng làm sao đây?

VLADIMIR   Không có gì để làm cả.

ESTRAGON   Nhưng tôi chịu hết nổi rồi.

VLADIMIR   Anh có muốn một củ cải “nhỏ” không?

ESTRAGON   Anh chỉ có thứ đó thôi sao?

VLADIMIR   Có củ cải “nhỏ” và củ cải “trắng”.

ESTRAGON   Anh không còn củ cải đỏ sao?

VLADIMIR   Không. Với lại, anh đòi hỏi hơi nhiều, với những củ cải đỏ.

ESTRAGON   Vậy cho tôi một củ “cải nhỏ” (*Vladimir lục lạo trong túi, chỉ thấy toàn củ cải “trắng” thôi, và cuối cùng rút ra được một củ “cải nhỏ”, trao cho Estragon. Estragon xem xét một cách kỹ lưỡng và ngửi ngửi*). Nó màu đen!

VLADIMIR   Đó là một củ cải nhỏ.

ESTRAGON   Tôi chỉ thích thứ màu hồng thôi, anh cũng biết.

VLADIMIR   Vậy anh không muốn củ này phải không?

ESTRAGON   Tôi chỉ thích thứ màu hồng!

VLADIMIR   Vậy anh hãy trả lại tôi. (*Estragon trả lại củ cải nhỏ*).

ESTRAGON   Tôi sẽ kiếm một củ cải đỏ. *Không động đây*

VLADIMIR   Việc này trở thành vô nghĩa thật.

ESTRAGON   Chưa lấy gì làm vô nghĩa.

Yên lặng.

VLADIMIR   Hay là anh thử xem?

ESTRAGON   Tôi thử đủ thứ rồi.

VLADIMIR   Tôi muốn nói thử giày.

ESTRAGON   Phải cần như thế sao?

VLADIMIR   Để giết thời giờ (*Estragon do dự*). Tin tôi đi, đó sẽ là một cách để tiêu khiển.

ESTRAGON   Một sự giải lao.

VLADIMIR   Một cuộc giải trí.

ESTRAGON   Một sự giải lao.

VLADIMIR   Thử đi.

ESTRAGON   Anh có giúp tôi không?

VLADIMIR   Dĩ nhiên là có.

ESTRAGON   Chúng mình cũng tỏ ta khá tháo vát, phải không Đi Đi, khi cùng chung sức.

VLADIMIR   Phải, phải đấy. Trước hết chúng mình thử chân trái.

ESTRAGON   Người ta luôn luôn tìm được một cái gì để tự tạo cho mình cảm giác thật hiện hữu, phải không Đi Đi?

VLADIMIR   *(một cách thiếu kiên nhẫn)* Phải, phải đấy, chúng mình là những tay phù thủy. Nhưng chúng mình không nên quên việc chúng mình đã khám phá *(nhặt lên một chiếc giày)*. Tới đây, đưa chân ra *(Estragon tới gần, giơ chân lên)*. Chân kia, đồ bò! *(Estragon giơ chân kia)*. Cao lên! *(Hai người ôm nhau, loạng choạng dọc sân khấu. Cuối cùng Vladimir mang được giày cho Estragon)* Bước thử xem *(Estragon bước)*. Thế nào?

ESTRAGON   Vừa chân quá.

VLADIMIR   *(lấy một sợi dây trong túi)* Để cột nó lại.

ESTRAGON   *(giọng hùng hổ)* Không, không, đừng cột lại, đừng cột nó

lại!

VLADIMIR   Anh làm rồi. Thôi chúng mình thử chân kia đi (*như ban nãy*). Sao?

ESTRAGON   Cũng lại vừa chân nữa.

VLADIMIR   Có đau chân không?

ESTRAGON   (*bước vài bước, nhấn nhấn chân*) Chưa thấy đau.

VLADIMIR   Vậy, anh có thể mang chúng.

ESTRAGON   Rộng quá.

VLADIMIR   Một ngày kia, có lẽ anh cũng sẽ có giày, phải không?

ESTRAGON   Đúng vậy.

VLADIMIR   Vậy anh mang đôi giày này chứ?

ESTRAGON   Thôi, nói chuyện về đôi giày này bao nhiêu đó đủ rồi.

VLADIMIR   Phải đấy, nhưng...

ESTRAGON   Thôi! (*yên lặng*). Tôi cũng phải ngồi chứ.

Liếc qua liếc lại tìm chỗ ngồi, kể đến ngồi xuống chỗ đã ngồi ở màn đầu.

VLADIMIR   Anh đã ngồi ở chỗ này chiều hôm qua.

Yên lặng.

ESTRAGON   Ước gì tôi có thể ngủ được.

VLADIMIR   Chiều hôm qua, anh đã ngủ rồi.

ESTRAGON   Để tôi ráng ngủ thử.

Ngồi xuống, đầu ở giữa hai chân.

VLADIMIR   Khoan đã *(đến gần Estragon và bắt đầu hát lớn)* Đô đô
đô đô.

ESTRAGON   *(ngẩng đầu lên)* Đừng to giọng quá.

VLADIMIR   *(nhỏ hơn)*
Đô đô đô đô
Đô đô đô đô
Đô đô đô đô
Đô đô...

Estragon ngủ lịm. Vladimir cởi áo choàng phủ lên vai, rồi đi qua đi lại, vừa đi vừa xoa tay cho ấm. Estragon giật mình thức dậy, đứng lên, hốt hoảng bước vài bước. Vladimir chạy lại, lấy tay ôm choàng lấy Estragon.

VLADIMIR   Đây... tôi đây... đừng có sợ.

ESTRAGON   À!

VLADIMIR   Đây... tôi đây... xong rồi.

ESTRAGON   Tôi tưởng tôi té.

VLADIMIR   Xong rồi. Đừng nghĩ tới chuyện đó nữa.

ESTRAGON   Tôi ở trên một...

VLADIMIR   Thôi, thôi, đừng nói gì hết. Tới đây, chúng mình bách bộ một chút. *Dìu Estragon và đưa y đi qua đi lại, cho tới khi Estragon từ chối không muốn bước thêm nữa.*

ESTRAGON   Thôi! Tôi mệt rồi.

VLADIMIR   Bộ anh thích đứng đây, không làm gì cả sao?

ESTRAGON   Phải đấy.

VLADIMIR   Tùy anh.

Buông Estragon, đến nhặt áo choàng lên và mặc vào.

ESTRAGON   Chúng mình đi chứ.

VLADIMIR   Không được.

ESTRAGON   Sao thế?

VLADIMIR   Chờ Godot.

ESTRAGON   Ủ, phải đấy (*Vladimir đi qua đi lại*). Anh không đứng yên được sao?

VLADIMIR   Tôi lạnh.

ESTRAGON   Chúng mình tới sớm quá.

VLADIMIR   Cũng vào chập tối, như mọi hôm.

ESTRAGON   Nhưng đêm không thấy tới.

VLADIMIR   Nó sẽ tới bất thành linh, như hôm qua.

ESTRAGON   Rồi trời sẽ tối om.

VLADIMIR   Và chúng mình có thể ra đi.

ESTRAGON   Rồi trời lại sáng trở lại (*một lúc sau*). Làm sao, làm sao đây?

VLADIMIR   (*ngừng lại giận dữ*) Anh hết than phiền chưa? Anh bắt đầu chọc giận tôi, với những lời than vãn của anh.

ESTRAGON   Tôi đi đây.

VLADIMIR   (*trông thấy cái mũ của Lucky*) Kìa!

ESTRAGON   Vĩnh biệt.

VLADIMIR   Cái mũ của Lucky! (*đến gần bên cái mũ*). Suốt một giờ đồng hồ tôi đã ở đây, mà không trông thấy! (*khoái trá*). Ngon lành!

ESTRAGON   Anh sẽ không bao giờ gặp lại tôi nữa.

VLADIMIR   Như vậy tôi đâu có lộn chỗ. Bây giờ chúng mình yên tâm rồi (*nhặt lên cái mũ của Lucky, ngắm nghía, sửa nó lại*). Trước đây, chắc mũ này đẹp lắm (*đội mũ lên, lấy mũ của mình đưa cho Estragon*). Cầm lấy.

ESTRAGON   Cái gì?

VLADIMIR   Cầm giùm tôi coi.

Estragon cầm lấy cái mũ của Vladimir. Vladimir dùng cả hai tay để sửa mũ của Lucky trên đầu. Estragon đội mũ của Vladimir và đưa mũ của mình cho Vladimir. Vladimir cầm lấy mũ của Estragon. Estragon dùng hai tay điều chỉnh mũ của Vladimir trên đầu. Vladimir đội mũ của Estragon và lấy mũ của Lucky đưa cho Estragon. Estragon cầm mũ của Lucky. Vladimir dùng hai tay điều chỉnh mũ của Estragon trên đầu. Estragon đội mũ của Lucky và đưa mũ của Vladimir cho Vladimir. Vladimir cầm mũ của mình. Estragon dùng hai tay điều chỉnh mũ của Lucky trên đầu. Vladimir đội mũ của chính mình, và đưa mũ của Estragon cho Estragon. Estragon cầm lấy mũ của mình. Vladimir điều chỉnh mũ của mình trên đầu, bằng cả hai tay. Estragon đòi mũ của chính mình và đưa mũ của Lucky cho Vladimir. Vladimir cầm mũ của Lucky. Estragon điều chỉnh mũ của chính mình trên đầu, bằng hai tay. Vladimir đội mũ của Lucky, và đưa mũ của mình cho Estragon. Estragon cầm mũ của Vladimir. Vladimir điều chỉnh mũ của Lucky, trên đầu, bằng hai tay. Estragon đưa mũ của Vladimir cho Vladimir, Vladimir lấy mũ và đưa lại cho Estragon. Estragon lấy mũ và đưa lại cho Vladimir. Vladimir cầm mũ và ném đi. Tất cả những động tác trên được thực hiện rất nhanh chóng.

VLADIMIR   Mũ vừa với tôi không?

ESTRAGON   Tôi không biết.

VLADIMIR   Nhưng anh thấy tôi thế nào?

Làm dáng quay đầu qua bên mặt bên trái, đứng theo điệu bộ của người mẫu.

ESTRAGON   Tệ lắm.

VLADIMIR   Nhưng không tệ hơn mọi lần chứ?

ESTRAGON   Cũng vậy thôi.

VLADIMIR   Vậy tôi có thể giữ nó luôn. Mũ của tôi làm tôi đau (*một lúc sau*). Để xem phải nói như thế nào đây? (*một lúc sau*). Nó cọ vào đầu tôi.

ESTRAGON   Tôi đi đây.

VLADIMIR   Anh không muốn chơi sao?

ESTRAGON   Chơi cái gì?

VLADIMIR   Chúng mình có thể chơi trò Pozzo và Lucky.

ESTRAGON   Tôi không biết.

VLADIMIR   Tôi, tôi sẽ là Lucky, anh, anh là Pozzo (*bắt chước điệu bộ của Lucky, khom người dưới sức nặng của gánh đồ đạc. Estragon nhìn y một cách kinh ngạc*) Bắt đầu đi chứ.

ESTRAGON   Tôi phải làm gì đây?

VLADIMIR   Chửi tôi đi.

ESTRAGON   Đồ chó!

VLADIMIR   Nặng hơn nữa.

ESTRAGON   Đồ cút! Đồ dâm dăng!

Vladimir bước tới, thụt lùi, lúc nào cũng khom lưng.

VLADIMIR   Bảo tôi suy nghĩ đi.

ESTRAGON   Sao?

VLADIMIR   Nói, suy nghĩ, đồ bò!

ESTRAGON   ...

Yên lặng.

VLADIMIR   Không được.

ESTRAGON   Thôi!

VLADIMIR   Bảo tôi nhảy đi.

ESTRAGON   Tôi đi.

VLADIMIR   Nhảy đi, đồ bò! (*uốn éo tại chỗ. Estragon hấp tấp bước ra ngoài*). Không được! (*ngẩng đầu lên, thấy Estragon không còn đó nữa, la thất thanh*). Gô Gô! (*yên lặng. Y gần như chạy băng ngang sân khấu. Estragon trở vào một cách vội vàng, thở hổn hển, chạy lại Vladimir. Họ ngừng lại cách nhau vài bước*). Cuối cùng lại cũng anh!

ESTRAGON   (*hồn hển*) Nguy rồi!

VLADIMIR   Anh đi đâu vậy? Tôi tưởng anh đi luôn rồi!

ESTRAGON Bên bờ sườn núi. Có người ta đi đến.

VLADIMIR Ai?

ESTRAGON Tôi không biết.

VLADIMIR Bao nhiêu người?

ESTRAGON Tôi không biết.

VLADIMIR *(vẻ chiến thắng)* Chính Godot! Dữ không! *(ôm lấy Estragon một cách nồng nhiệt)*. Gô Gô! Chính Godot! Chúng mình thoát rồi! Chúng mình đi gặp ông ta! Đi! *(kéo Estragon về phía hậu trường. Estragon cưỡng lại, chạy khỏi tay Vladimir, chạy sang phía bên kia)*. Gô Gô! Trở lại! *(yên lặng. Vladimir chạy về phía hậu trường, nơi Estragon vừa khuất dạng, nhìn ra xa. Estragon lại trở vào một cách vội vàng, chạy lại phía Vladimir. Vladimir quay lại)*. À, cũng lại anh nữa!

ESTRAGON Nguy rồi.

VLADIMIR Anh đi có xa không?

ESTRAGON Đến bên bờ sườn núi.

VLADIMIR Phải đấy, chúng mình đang ở trên cao nguyên. Không còn nghi ngờ gì nữa, chúng mình đang được dọn trên một cái mâm.

ESTRAGON Người ta cũng đến bằng ngà này nữa.

VLADIMIR   Chúng mình bị bao vây! (*hoảng hốt, Estragon nhảy xỏ vào tấm sơn thủy phía sau sân khấu, vướng vào đó, ngã lăn*). Đồ ngu! Không có lối thoát nào bằng ngã đó cả (*Vladimir đến đỡ dậy, dẫn Estragon ra phía dãy đèn. Cử chỉ hướng về khán giả*). Kìa, có ai đâu. Hãy chạy trốn về phía này. Đi Đi. (*đẩy Estragon về phía khán giả. Estragon thụt lùi sợ hãi*). Anh không muốn sao? Dầu sao cũng không có gì khó hiểu. Này (*suy nghĩ*). Anh chỉ còn có cách này, hãy biến đi.

ESTRAGON   Biến đi đâu?

VLADIMIR   Ra đằng sau cây (*Estragon do dự*). Nhanh lên! Đằng sau cây (*Estragon chạy lại đứng đằng sau cây; cây che khuất anh ta một phần*). Đừng động đây nữa! (*Estragon từ đằng sau cây bước ra*). Dầu sao cây này cũng không giúp chúng mình được gì (*với Estragon*). Anh có điên không chứ?

ESTRAGON   (*bình tĩnh hơn*) Tôi đã mất trí (*cúi đầu hổ thẹn*). Tha lỗi cho tôi! (*ngẩng đầu lên một cách kiêu hãnh*). Xong rồi! Bây giờ anh sẽ thấy. Cho tôi biết phải làm gì.

VLADIMIR   Không có gì để làm cả.

ESTRAGON   Anh, anh sẽ đứng ở đây (*kéo Vladimir về phía hậu trường bên trái, đặt anh ta trong trục của đường lộ, quay lưng về phía sân khấu*). Đây đừng động đây nữa, và ráng canh chừng (*chạy về phía hậu trường bên kia. Vladimir quay lại nhìn theo. Estragon ngừng lại, nhìn ra xa, quay lại. Hai người quay đầu nhìn nhau chung lưng như trước kia tiếp tục nhìn nhau một thoáng, kể đó mỗi người lại đổi mắt canh chừng trở lại. Yên lặng một lúc lâu*). Anh có thấy ai đi tới không?

VLADIMIR   *(quay lại)* Anh nói gì?

ESTRAGON   *(cao giọng)* Anh có thấy ai đi tới không?

VLADIMIR   Không.

ESTRAGON   Tôi cũng không thấy.

Lại dỗi mắt canh chừng. Yên lặng một lúc lâu.

VLADIMIR   Có lẽ anh lầm rồi.

ESTRAGON   *(quay lại)* Anh nói gì?

VLADIMIR   *(cao giọng hơn)* Có lẽ anh lầm rồi.

ESTRAGON   Đừng la to.

Lại dỗi mắt canh chừng. Yên lặng một lúc lâu.

VLADIMIR,   *(cùng quay lại)* Có phải...
ESTRAGON

VLADIMIR   Ô, xin lỗi!

ESTRAGON   Tôi nghe đây.

VLADIMIR   Không!

ESTRAGON   Tôi nghe đây.

VLADIMIR   Tôi ngắt lời anh.

ESTRAGON   Ngược lại thì có.

Nhìn nhau một cách giận dữ.

VLADIMIR   Kia, đừng kiêu cách chứ.

ESTRAGON   Kia, anh đừng cứng đầu chứ.

VLADIMIR   (*gần giọng*) Hãy nói hết câu đi.

ESTRAGON   (*cũng vậy*) Anh hãy nói cho hết câu của anh đi.

Yên lặng. Bước lại gần nhau, ngừng lại.

VLADIMIR   Đồ bần tiện!

ESTRAGON   Đúng rồi, chúng mình gây gổ với nhau đi. (*trao đổi những lời chửi bới. Yên lặng*). Bây giờ làm hòa đi.

VLADIMIR   Gô Gô!

ESTRAGON   Đi Đi!

VLADIMIR   Bàn tay của anh!

ESTRAGON   Đây!

VLADIMIR   Đến đây trong tay tôi!

ESTRAGON   Tay của anh?

VLADIMIR   (*mở rộng hai tay*) Đây!

Ôm nhau. Yên lặng.

VLADIMIR   Thời gian trôi qua mau lạ khi chúng mình vui chơi!

Yên lặng.

ESTRAGON   Chúng mình làm gì bây giờ?

VLADIMIR   Chờ đợi.

ESTRAGON   Chờ đợi.

Yên lặng.

VLADIMIR   Hay là chúng mình tập luyện?

ESTRAGON   Những động tác của chúng mình.

VLADIMIR   Để mềm dẻo.

ESTRAGON   Để giãn gân.

VLADIMIR   Để toàn chuyển cơ thể.

ESTRAGON   Để giãn gân.

VLADIMIR   Để cho ấm.

ESTRAGON   Để cho yên.

VLADIMIR   Chúng mình làm đi.

Bắt đầu nhảy. Estragon bắt chước.

ESTRAGON   (*ngừng lại*) Thôi. Tôi mệt rồi.

VLADIMIR   (*ngừng lại*) Chúng mình không thấy hứng. Dầu sao cũng thở vài cái đi.

ESTRAGON   Tôi không muốn thở nữa.

VLADIMIR   Anh có lý (*ngừng lại*). Dầu sao chúng mình cũng giả làm cây đi, để giữ thăng bằng.

ESTRAGON   Giả làm cây?

Vladimir giả làm cây, lão đảo.

VLADIMIR   (*ngừng lại*) Tới phiên anh.

Estragon giả làm cây, lão đảo.

ESTRAGON   Anh cho rằng Thượng đế trông thấy tôi.

VLADIMIR   Phải nhắm mắt lại.

Estragon nhắm mắt, càng thêm lão đảo.

ESTRAGON   (*ngừng lại, giơ hai nắm tay lên, la lớn*) Thượng đế hãy thương xót tôi!

VLADIMIR   *(tức bực)* Còn tôi?

ESTRAGON   Tôi! Tôi! Hãy thương xót! Tôi!

Pozzo và Lucky đi vào. Pozzo bây giờ trở thành mù lòa. Lucky khuôn vác như ở màn một. Sợi dây cũng giống như ở màn một nhưng ngắn hơn nhiều, để giúp cho Pozzo dò theo dễ dàng hơn. Lucky đội một cái mũ mới. Trong thấy Vladimir và Estragon, Lucky ngừng lại. Pozzo vẫn tiếp tục đi tới nên đụng vào Lucky. Vladimir và Estragon thụt lùi lại.

POZZO   *(bấu vào Lucky khiến y lão đảo)* Cái gì thế? Ai la đấy!

Lucky ngã xuống, buông rơi tất cả đồ đạc và kéo Pozzo ngã theo. Hai người nằm bất động giữa mớ đồ đạc.

ESTRAGON   Godot đây phải không?

VLADIMIR   Đến vừa lúc *(tới gần mớ đồ đạc, Estragon đi theo)*. Cuối cùng thì có tiếp viện!

POZZO   *(thất thanh)* Cứu tôi với.

ESTRAGON   Godot đây phải không?

VLADIMIR   Chúng mình đã bắt đầu suy yếu. Giờ chúng mình có thể trải qua đêm nay một cách bảo đảm rồi.

POZZO   Cứu tôi!

ESTRAGON Ông ta kêu cứu.

VLADIMIR Chúng mình không còn cô độc nữa, chờ đợi ban đêm, chờ đợi Godot, chờ đợi, chờ đợi. Cả buổi chiều chúng mình đã phải tranh đấu, với những phương tiện riêng. Bây giờ xong rồi. Chúng mình đã bước qua ngày mai rồi.

ESTRAGON Nhưng họ chỉ qua đây thôi.

POZZO Cứu tôi!

VLADIMIR Thời gian bắt đầu trôi qua một cách khác. Mặt trời sẽ lặn xuống, mặt trăng sẽ mọc lên và chúng mình sẽ rời khỏi nơi này.

ESTRAGON Nhưng họ chỉ đi qua đây thôi.

VLADIMIR Như thế cũng đủ rồi.

POZZO Hãy thương xót giùm tôi.

VLADIMIR Tội nghiệp Pozzo!

ESTRAGON Tôi đã rõ là chính ông ta.

VLADIMIR Ai?

ESTRAGON Godot.

VLADIMIR Nhưng ông ta không phải Godot.

ESTRAGON Không phải Godot!

VLADIMIR Không phải Godot.

ESTRAGON Vậy ông ta là ai?

VLADIMIR Chính Pozzo.

POZZO Chính tôi! Chính tôi! Đỡ giùm tôi dậy.

VLADIMIR Ông ta không thể đứng dậy.

ESTRAGON Chúng mình đi chứ.

VLADIMIR Không thể được.

ESTRAGON Sao thế?

VLADIMIR Chờ Godot.

ESTRAGON Phải đấy!

VLADIMIR Có thể ông ta còn mớ xương dành cho anh.

ESTRAGON Xương?

VLADIMIR Xương gà. Anh không nhớ sao?

ESTRAGON Ông ta đấy sao?

VLADIMIR Phải.

ESTRAGON Hỏi thử ông ta.

VLADIMIR Hay là chúng mình giúp ông ta trước?

ESTRAGON Giúp việc gì?

VLADIMIR Đỡ ông ta đứng dậy.

ESTRAGON Ông ta đứng dậy không được sao?

VLADIMIR Ông ta muốn đứng dậy.

ESTRAGON Thì ông ta cứ đứng dậy.

VLADIMIR Ông ta không đứng dậy được.

ESTRAGON Ông ta bị gì thế?

VLADIMIR Tôi không biết.

Pozzo uốn éo, rên lên, hai nắm tay đập lên mặt đất.

ESTRAGON Hay là chúng mình thử hỏi về mớ xương trước? Nếu ông ta từ chối chúng mình sẽ bỏ mặc ông ta.

VLADIMIR Anh muốn nói là ông ta ở trong tay chúng mình phải không?

ESTRAGON   Phải đấy.

VLADIMIR   Và phải đặt điều kiện để chúng mình giúp đỡ?

ESTRAGON   Phải đấy.

VLADIMIR   Trông có vẻ thông minh. Nhưng tôi sợ một việc.

ESTRAGON   Việc gì?

VLADIMIR   Sợ Lucky nổi nóng bất tử. Lúc đó chúng mình sẽ chết.

ESTRAGON   Lucky?

VLADIMIR   Chính anh ta đã tấn công anh hôm qua...

ESTRAGON   Tôi nói với anh, họ những mười người.

VLADIMIR   Không, trước đó, chính anh ta đã đá anh.

ESTRAGON   Anh ta ở đây sao?

VLADIMIR   Hãy trông kìa (*phác cử chỉ về phía Lucky*). Bây giờ anh ta bất động. Nhưng anh ta có thể làm dữ bất cứ lúc nào.

ESTRAGON   Hay là chúng mình thử trị anh ta một trận, cho nên thân?

VLADIMIR   Anh muốn nói là chúng mình nhào lại đánh anh ta trong khi đang ngủ?

ESTRAGON   Phải đấy.

VLADIMIR   Đó là một ý kiến hay. Nhưng chúng mình có làm được hay không? Anh ta có ngủ thật không? (*một lúc sau*). Không, tốt hơn hết có lẽ nên lợi dụng lúc Pozzo kêu cứu để ra tay, đánh cuộc trên sự biết ơn ấy.

ESTRAGON   Ông ta không còn yêu cầu điều gì nữa cả.

VLADIMIR   Tại vì ông ta đã mất hy vọng.

ESTRAGON   Có thể. Nhưng...

VLADIMIR   Chúng mình không nên mất thời giờ chuyện trò vô ích. (*một lúc sau. Giọng hùng hổ*). Chúng mình phải làm một cái gì, không nên làm lỡ mất cơ hội! Không phải lúc nào những ta cũng cần đến chúng mình. Đúng ra không phải người ta cần đến mình. Những người khác cũng làm được như vậy, nếu không nói là hay hơn. Lời kêu gọi mà chúng mình vừa nghe, đúng ra nhằm vào toàn thể nhân loại. Nhưng ở nơi này, vào lúc này, nhân loại là chúng mình đầu việc đó chúng mình thích hay không? Chúng mình phải lợi dụng việc đó, trước khi đã quá muộn màng, chúng mình hãy hình dung cho chắc chắn một lần, cái may mắn mà sự đau khổ đã mang lại cho chúng mình. Anh nghĩ sao?

ESTRAGON   Tôi không có nghe.

VLADIMIR   Đúng là khi cân nhắc một cách nghiêm chỉnh, những thiệt hơn, chúng mình cũng đã làm danh dự cho chính thân phận của mình rồi đấy. Con cọp nhào tới cứu đồng

loại của nó không chút suy nghĩ. Hoặc là nó chạy trốn trong rừng rậm. Nhưng vấn đề không phải ở đó. Chúng mình làm gì ở đây, đó là điều chúng mình phải tự hỏi. Chúng mình may mắn nhận biết điều ấy. Phải, ở trong cơn hỗn độn vô cùng này, chỉ có một việc rõ ràng: chúng mình chờ Godot tới.

ESTRAGON   Đúng vậy.

VLADIMIR   Hoặc là chờ màn đêm rũ xuống (*một lúc sau*). Chúng mình đang có hẹn, chỉ có thể. Chúng mình không phải là thần thánh, nhưng chúng mình đang có hẹn. Có bao nhiêu người có thể nói như vậy?

ESTRAGON   Cả khối người.

VLADIMIR   Anh tin là thế sao?

ESTRAGON   Tôi không biết.

VLADIMIR   Có thể lắm.

POZZO   Cứu tôi với!

VLADIMIR   Điều chắc chắn, là thời gian trôi chậm, trong những điều kiện này, và thúc đẩy chúng mình phải làm những hành động cho qua ngày giờ; những hành động này, phải nói sao đây, mới trông qua có vẻ hữu lý, và chúng mình sẽ quen đi. Anh có thể cho đó chẳng qua là để ngăn cản lý trí của chúng mình khỏi chìm xuống. Đó là điều ai cũng đồng ý. Nhưng phải chăng lý trí này đã lai vãng trong đêm tối khôn cùng của đáy biển, đó là điều mà đôi khi tôi tự hỏi. Anh có theo kịp lý luận của tôi không?

ESTRAGON   Chúng mình điên rồ khi được sinh ra. Một vài người vẫn còn điên rồ.

POZZO   Cứu tôi với, tôi sẽ cho các anh tiền.

ESTRAGON   Bao nhiêu?

POZZO   Năm quan.

ESTRAGON   Không đủ.

VLADIMIR   Tôi không nghĩ đến mức đó.

ESTRAGON   Bộ anh thấy là đủ sao?

VLADIMIR   Không, tôi muốn nói tới mức xác nhận rằng tôi đã điên khi chào đời. Nhưng vấn đề không phải ở đó.

POZZO   Hai trăm.

VLADIMIR   Chúng mình chờ đợi. Chúng mình buồn chán. *(giơ tay lên)*. Không, đừng phản đối, chúng mình buồn chán ghê lắm, đó là điều không thể chối cãi. Tốt lắm. Một cơ hội tiêu khiển đã tới và chúng mình đang làm gì? Chúng mình để cho nó mục nát. Thôi đi, hãy làm việc *(tới gần bên Pozzo, ngừng lại)*. Trong khoảnh khắc, mọi việc sẽ tan biến, chúng mình lại một mình đi giữa nỗi cô đơn *(mơ màng)*.

POZZO Hai trăm.

VLADIMIR Người ta tới đây.

Cố gắng đỡ Pozzo, nhưng không được, lại cố gắng lần nữa, vấp phải mớ đồ đạc, ngã xuống, cố gắng ngồi dậy, không ngồi lên được.

ESTRAGON Hai người sao thế?

VLADIMIR Cứu tôi với!

ESTRAGON Tôi đi đây.

VLADIMIR Đừng bỏ rơi tôi! Họ sẽ giết tôi.

POZZO Tôi ở đâu đây?

VLADIMIR Gô Gô!

POZZO Cứu tôi với!

VLADIMIR Hãy giúp tôi!

ESTRAGON Tôi, tôi đi đây.

VLADIMIR Giúp tôi trước đã. Rồi chúng mình sẽ cùng lên đường.

ESTRAGON Chắc không?

VLADIMIR Tôi xin thề!

ESTRAGON   Và chúng mình sẽ không bao giờ trở lại.

VLADIMIR   Không bao giờ!

ESTRAGON   Chúng mình sẽ đi tới Arrière.

VLADIMIR   Rồi anh sẽ đi dạo tại đó.

ESTRAGON   Anh nực cười vậy?

VLADIMIR   Pozzo.

POZZO   Chính tôi! Chính tôi! Thương xót giùm tôi!

ESTRAGON   Chán quá.

VLADIMIR   Nhanh! Nhanh lên! Đưa tay anh đây!

ESTRAGON   Tôi đi đây (*một lúc sau. Giọng cao hơn*). Tôi đi đây.

VLADIMIR   Dù thế nào, cuối cùng tôi vẫn có thể đứng dậy một mình (*cố gắng đứng dậy, ngã xuống trở lại*). Trước hay sau gì cũng thế.

ESTRAGON   Anh sao vậy?

VLADIMIR   Cút đi.

ESTRAGON   Anh ở lại đây sao?

VLADIMIR   Chỉ tạm thời thôi.

ESTRAGON   Đứng dậy xem, anh sẽ cảm lạnh.

VLADIMIR   Đừng lo cho tôi.

ESTRAGON   Kìa, Đi Đi, đừng cứng đầu (*chìa tay về phía Vladimir hối hả chụp lấy*). Thôi, đứng dậy!

VLADIMIR   Kéo đi!

Estragon kéo, vấp mở đồ đạc, ngã xuống, yên lặng một lúc lâu.

POZZO   Cứu tôi với!

VLADIMIR   Chúng tôi đây.

POZZO   Các ông là ai vậy?

VLADIMIR   Chúng tôi là những Con Người.

Yên lặng.

ESTRAGON   Mình sướng thật, trên mặt đất này!

VLADIMIR   Anh ngồi dậy được không?

ESTRAGON   Tôi không biết.

VLADIMIR   Thử xem.

ESTRAGON   Lát nữa, lát nữa đã.

Yên lặng.

POZZO   Gì thế?

VLADIMIR   *(nói to)* Anh có chịu im lại không chứ! Đồ ôn dịch! Anh chỉ nghĩ tới riêng mình.

ESTRAGON   Hay chúng mình thử nhắm mắt ngủ.

VLADIMIR   Anh có nghe ông ta nói không? Ông ta muốn biết việc gì xảy ra!

ESTRAGON   Kệ ông ta. Ngủ đi.

Yên lặng.

POZZO   Thương xót giùm tôi! Thương xót giùm tôi!

ESTRAGON *(giật mình)* Sao? Gì thế?

VLADIMIR   Bộ anh ngủ hay sao?

ESTRAGON   Có lẽ.

VLADIMIR   Cũng chính Pozzo chó đẻ này.

ESTRAGON   Bảo ông ta cầm mồm lại đi! Hãy đập vỡ mặt ông ta!

VLADIMIR   *(đánh Pozzo)* Im chưa? Ông có chịu cầm miệng lại không? Đồ súc sinh! *(Pozzo thoát khỏi, la lên đau đớn và bò ra xa. Thình*

thoảng ngừng lại, quờ quạng không khí theo điệu bộ người mù, và kêu Lucky. Vladimir, chống cùi chỏ, lấy mắt theo dõi). Ông ta trốn thoát! (Pozzo ngã xuống. Yên lặng). Ông ta té nhào!

ESTRAGON Ông ta ngồi dậy được sao?

VLADIMIR Không.

ESTRAGON Thế sao anh nói ông ta té nhào.

VLADIMIR Ông ta quì gối (*yên lặng*). Có lẽ chúng mình đã hơi mạnh tay.

ESTRAGON Chúng mình đâu có thường như vậy.

VLADIMIR Ông ta yêu cầu chúng mình giúp. Chúng mình đã làm ông ta thành đĩếc. Ông ta khản khoản. Chúng mình lại đánh đập ông ta.

ESTRAGON Đúng vậy.

VLADIMIR Ông ta không còn cựa quậy nữa. Có lẽ đã chết rồi.

ESTRAGON Chính tại muốn giúp ông ta mà mình kệt như vậy.

VLADIMIR Đúng vậy.

ESTRAGON Anh có mạnh tay quá không?

VLADIMIR Tôi có đánh ông ta vài cú mạnh.

ESTRAGON Lẽ ra anh không nên như vậy.

VLADIMIR Chính anh muốn thế mà.

ESTRAGON Đúng (*một lúc sau*). Bây giờ chúng mình làm gì đây?

VLADIMIR Phải chi tôi bò được tới ông ta.

ESTRAGON Đừng rời tôi.

VLADIMIR Hay là tôi thử gọi ông ta?

ESTRAGON Đúng đây, gọi ông ta đi.

VLADIMIR Pozzo! (*một lúc sau*). Pozzo! (*một lúc sau*). Ông ta không trả lời nữa.

ESTRAGON Chúng mình thử gọi ông ta.

VLADIMIR, Pozzo! Pozzo!

ESTRAGON

VLADIMIR Ông ta động đây.

ESTRAGON Có chắc là ông ta tên Pozzo không?

VLADIMIR (*e ngại*) Ông Pozzo! Trở lại đây! Chúng tôi sẽ không làm ông đau nữa.

Yên lặng.

ESTRAGON Hay chúng mình thử với một kẻ khác?

VLADIMIR Tôi sợ ông ta phải bị thương nặng.

ESTRAGON Như vậy thì thú lắm.

VLADIMIR Cái gì thú?

ESTRAGON Thử với những kẻ khác, lần lượt với những kẻ khác. Cho qua thời giờ. Thế nào chúng mình cũng gặp phải tay đối thủ.

VLADIMIR Tôi nói với anh ông ta tên Pozzo.

ESTRAGON Chờ xem, xem nào (*suy nghĩ*). Abel! Abel!

POZZO Cứu tôi với!

ESTRAGON Thấy không.

VLADIMIR Tôi bắt đầu chán trò chơi này rồi.

ESTRAGON Có thể tên khác là Cain (*gọi*). Cain! Cain!

POZZO Cứu tôi với!

ESTRAGON Đó là toàn thể nhân loại (*yên lặng*). Hãy nhìn đám mây nhỏ kia.

VLADIMIR (*ngước mắt lên*) Đâu nào?

ESTRAGON   Kìa, nhìn thẳng phía trên đầu.

VLADIMIR   Rồi sao? (*một lúc sau*). Có gì lạ thường đâu!

Yên lặng.

ESTRAGON   Bây giờ chúng mình hãy sang qua một cái gì? Khác đi, đồng ý chứ?

VLADIMIR   Tôi định đề nghị với anh đấy.

ESTRAGON   Nhưng sang qua cái gì đây.

VLADIMIR   À, thì ra thế!

Yên lặng.

ESTRAGON   Hay là để bắt đầu chúng mình đứng dậy đi?

VLADIMIR   Chúng mình cứ thử xem.

Đứng dậy.

ESTRAGON   Không khó khăn gì cả.

VLADIMIR   Muốn, chỉ có muốn là được.

ESTRAGON   Và bây giờ?

POZZO   Cứu tôi với!

ESTRAGON   Chúng mình đi đi.

VLADIMIR   Không thể được.

ESTRAGON   Sao thế?

VLADIMIR   Chờ Godot.

ESTRAGON   Đúng vậy (*một lúc sau*). Phải làm gì đây?

POZZO   Cứu tôi với!

VLADIMIR   Hay là chúng mình thử cứu ông ta?

ESTRAGON   Phải làm gì đây?

VLADIMIR   Ông ta muốn đứng dậy.

ESTRAGON   Thì sao?

VLADIMIR   Ông ta muốn được chúng mình giúp đứng dậy.

ESTRAGON   Vậy thì hãy giúp ông ta. Còn chờ đợi gì nữa?

Giúp Pozzo đứng dậy, tránh Pozzo ra, Pozzo lại ngã xuống.

VLADIMIR   Phải đỡ lấy ông ta (*như ban nãy. Pozzo đứng giữa, câu vào cổ hai người*). Cần cho ông ta quen thể đứng (*với Pozzo*). Khá chứ.

POZZO   Các ông là ai vậy?

VLADIMIR Ông không nhận ra chúng tôi sao?

POZZO Tôi mù.

Yên lặng.

ESTRAGON Có thể ông trong tương lai ông ta sẽ sáng mắt lại.

VLADIMIR *(với Pozzo)* Từ bao giờ thế?

POZZO Tôi đã có một cặp mắt thật tốt – nhưng các ông có phải là bạn không?

ESTRAGON *(cười nắc nẻ)* Ông ta hỏi chúng mình có phải là bạn không!

VLADIMIR Không, ông muốn hỏi có phải là bạn của ông ta.

ESTRAGON Rồi sao nữa?

VLADIMIR Chúng có, là chúng mình đã giúp đỡ ông ta.

ESTRAGON Đúng vậy! Chúng mình giúp ông ta không nếu không phải là bạn của ông ta?

VLADIMIR Có thể lắm.

ESTRAGON Dĩ nhiên.

VLADIMIR Thôi đừng lý luận về việc này nữa.

POZZO   Các ông có phải là những tên cướp không?

ESTRAGON   Tên cướp! Chúng mình có vẻ ăn cướp không chứ?

VLADIMIR   Coi kìa! Ông ta mù mắt mà.

ESTRAGON   Phải đấy (*một lúc sau*). Ông ta vẫn nói.

POZZO   Các ông đừng rời tôi...

VLADIMIR   Không làm gì có chuyện ấy.

ESTRAGON   Hiện tại.

POZZO   Máy giờ rồi.

ESTRAGON   (*nhìn trời*) Xem nào...

VLADIMIR   Bây giờ?... Tám giờ?...

ESTRAGON   Cái đó còn tùy mùa.

POZZO   Trời đang chiều có phải?

Yên lặng. Vladimir và Estragon nhìn phía mặt trời lặn.

ESTRAGON   Mặt trời như mọc lên trở lại.

VLADIMIR   Làm gì có chuyện ấy.

ESTRAGON   Hay là bình minh?

VLADIMIR   Đừng nói bậy. Hướng Đông bên kia kia.

ESTRAGON   Sao anh biết?

POZZO   *(lo lắng)* Bây giờ có phải đang chiều không?

VLADIMIR   Với lại, nó không im lìm một chỗ.

ESTRAGON   Tôi nói với anh nó mọc lên trở lại.

POZZO   Tại sao các ông không trả lời?

ESTRAGON   Tại vì chúng tôi không muốn nói điều bậy với ông.

VLADIMIR   *(giọng tin tưởng)* Đây là buổi chiều, thưa ông, chúng tôi tới đây vào buổi chiều. Anh bạn tôi muốn làm tôi nghi ngờ điều đó, và tôi phải thú nhận là tôi đã bị lung lạc trong giây lát. Nhưng tôi không có sống cái ngày dài lê thê vô tích sự này và tôi có thể đoán chắc với ông rằng ngày đã sắp tàn rồi *(một lúc sau)*. Ngoài việc đó ra, ông cảm thấy thế nào?

ESTRAGON   Còn phải gánh vác ông ta bao lâu nữa? *(buông thả Pozzo ra phần nào, nhưng lại chụp trở lại khi thấy Pozzo suýt ngã xuống lại)*. Chúng mình đâu phải là tượng người.

VLADIMIR   Ông nói là trước kia ông thấy rõ lắm, nếu tôi không nghe lầm?

POZZO   Phải, tôi thấy rõ lắm.

Yên lặng.

ESTRAGON   (*tức bực*) Hãy nói rõ hơn! Nói cho rõ hơn!

VLADIMIR   Đê ông ta yên. Anh không thấy là ông ta đang nhớ lại hạnh phúc của mình sao (*một lúc sau*). Memoria practeritorum bonorum - việc đó có lẽ sẽ nhọc nhằn đấy.

POZZO   Phải, rõ lắm.

VLADIMIR   Rồi việc ấy đến với ông bất thành linh phải không?

POZZO   Rõ lắm!

VLADIMIR   Tôi hỏi ông có phải việc ấy đến bất thành linh không.

POZZO   Một ngày nọ tôi thức giấc, đui mù như số phận (*một lúc sau*). Đôi khi tôi tự hỏi không biết tôi còn đang ngủ không.

VLADIMIR   Bao giờ thế?

POZZO   Tôi không biết.

VLADIMIR   Nhưng không xảy ra trước hôm qua...

POZZO   Các ông đừng hỏi tôi. Người mù không có ý niệm về thời gian (*một lúc sau*). Những việc của thời gian, họ cũng không thấy nữa.

VLADIMIR   Ồ kìa! Tôi tưởng ngược lại chứ.

ESTRAGON   Tôi đi đây.

POZZO   Chúng ta đang ở đâu đây?

VLADIMIR   Tôi không biết.

POZZO   Có phải chúng mình ở nơi gọi là La Planche không?

VLADIMIR   Tôi không biết.

POZZO   Trông giống cái gì vậy?

VLADIMIR   *(nhìn quanh)* Không thể mô tả được. Trông không giống
cái gì cả. Không có cái gì cả. Chỉ có một cái cây.

POZZO   Vậy không phải La Planche.

ESTRAGON   *(thất vọng)* Trò tiêu khiển thật nhạt!

POZZO   Người nô bộc của tôi đâu rồi?

VLADIMIR   Anh ta ở đằng kia.

POZZO   Tại sao nó không trả lời khi tôi gọi?

VLADIMIR   Tôi không biết. Anh ta có vẻ đang ngủ. Có thể anh ta đã
chết rồi.

POZZO   Thật ra, cái gì đã xảy ra vậy?

ESTRAGON   Thật ra!

VLADIMIR   Ông và anh ta đã bị té.

POZZO   Đến xem thử có bị thương không.

VLADIMIR   Nhưng chúng tôi không thể rời ông.

POZZO   Các ông không cần phải đi hai người.

VLADIMIR   (*với Estragon*) Đi đi chứ.

POZZO   Phải đấy, để bạn của ông đi đi. Ông ta hơi thôi quá.

VLADIMIR   Anh hãy đi đánh thức anh ta dậy.

ESTRAGON   Sau trận đòn anh ta đã cho tôi à! Đời nào.

VLADIMIR   À, cuối cùng anh lại nhớ lại chuyện ấy.

ESTRAGON   Tôi không nhớ gì cả. Chính anh đã nói với tôi điều đó.

VLADIMIR   Đúng vậy (*với Pozzo*). Bạn của tôi sợ.

POZZO   Không có gì để sợ cả.

VLADIMIR   (*với Estragon*) Ê này, những người anh thấy ban nãy, họ

đi đâu rồi?

ESTRAGON   Tôi không biết.

VLADIMIR   Có thể họ ản núp đâu đó, đang rình rập chúng mình.

ESTRAGON   Phải đấy.

VLADIMIR   Có thể họ đã dừng lại.

ESTRAGON   Phải đấy.

VLADIMIR   Để nghỉ ngơi.

ESTRAGON   Để lấy lại sức.

VLADIMIR   Có thể họ đã thoái lui trở về.

ESTRAGON   Phải đấy.

VLADIMIR   Có thể đó chỉ là một cái nhìn.

ESTRAGON   Một ảo tưởng.

VLADIMIR   Một ảo giác.

ESTRAGON   Một ảo tưởng.

POZZO   Ông ta chờ gì thế?

VLADIMIR   *(với Estragon)* Anh chờ gì vậy?

ESTRAGON   Godot.

VLADIMIR   *(với Pozzo)* Tôi đã nói với ông rằng bạn tôi sợ. Hôm qua người ở của ông đã tấn công anh ta, trong lúc anh chỉ muốn lau nước mắt.

POZZO   À, nhưng đừng bao giờ tử tế với loại người này. Họ không chịu đựng được sự tử tế.

VLADIMIR   Thật ra bạn tôi phải làm gì?

POZZO   Trước hết ông ta nên kéo dây, dĩ nhiên là phải chú ý đừng làm nó nghẹt thở. Thường thường, như vậy cũng đủ làm nó phải ứng. Nếu không, ông hãy đá nó, dưới bụng và trên mặt nhiều chừng nào hay chừng ấy.

VLADIMIR   *(với Estragon)* Thấy chưa, không có gì để sợ cả. Đây còn là một cơ hội để anh rửa hận.

ESTRAGON   Và nếu anh ta tự vệ?

POZZO   Không, không, anh ta không bao giờ tự vệ.

VLADIMIR   Tôi sẽ bay tới cứu anh.

ESTRAGON   Anh đừng rời mắt khỏi tôi, nhớ chứ! *(bước về phía Lucky)*.

VLADIMIR   Trước hết hãy xem anh ta còn sống không. Không cần

phải đánh đập, nếu anh ta chết rồi.

ESTRAGON   *(ngiên về phía Lucky)* Anh ta thờ.

VLADIMIR   Vậy làm đi.

Đột nhiên trở thành hung hãn, Estragon vừa đá tới tấp vào người Lucky, vừa la. Nhưng vì đau chân Estragon bước đang ra, vừa cà nhấc vừa rên. Lucky tỉnh dậy.

ESTRAGON   *(dừng lại trên một chân)*Ồ, thằng chó đẻ!

Estragon ngồi xuống, cố gắng cởi tất. Nhưng không lâu sau từ bỏ việc ấy, và ngồi theo kiểu đầu giữa hai chân, hai tay trước đầu.

POZZO   Việc gì xảy ra nữa thế?

VLADIMIR   Anh bạn tôi bị thương.

POZZO   Còn Lucky.

VLADIMIR   Vậy chính anh ta đẩy sao?

POZZO   Anh nói gì?

VLADIMIR   Chính Lucky đẩy sao?

POZZO   Tôi không rõ.

VLADIMIR   Còn ông có phải là Pozzo?

POZZO   Phải, chính tôi là Pozzo.

VLADIMIR   Cũng những người hôm qua. Có phải không.

POZZO   Hôm qua?

VLADIMIR   Chúng mình đã gặp nhau hôm qua (*yên lặng*). Ông không nhớ sao?

POZZO   Tôi không nhớ đã gặp ai hôm qua cả. Nhưng ngày mai tôi cũng sẽ không nhớ đã gặp ai hôm nay. Ông đừng tin nơi tôi. Thôi bao nhiêu đó cũng đủ rồi. Đứng dậy!

VLADIMIR   Ông đã đem anh ta tới Saint Sauveur để bán. Ông đã nói như thế với chúng tôi. Anh ta đã nhảy múa. Đã suy nghĩ. Ông thì sáng mắt.

POZZO   Nếu ông muốn. Xin hãy buông tôi ra (*Vladimir xô người ra*). Đứng dậy.

VLADIMIR   Anh ta ngồi dậy.

Lucky ngồi dậy, nhặt mớ đồ đạc.

POZZO   Tốt lắm.

VLADIMIR   Ông và anh ta định đi đâu thế?

POZZO   Tôi không quan tâm đến việc đó!

VLADIMIR   Hai người thay đổi nhiều quá!

Lucky, đẩy mở đồ đạc, đến đứng trước Pozzo.

POZZO   Roi! *(Lucky để đồ đạc xuống, tìm ngọn roi, đưa cho Pozzo, nhặt đồ đạc lên). Đây! (Lucky đặt đồ đạc xuống, đặt đầu dây vào tay Pozzo, nhặt đồ đạc lên lại).*

VLADIMIR   Cái gì trong va li thế?

POZZO   Cát *(kéo dây)*. Bước tới. *(Lucky chuyển động Pozzo theo sau).*

VLADIMIR   Khoan đã.

Pozzo ngừng lại. Sợi dây thảng ra. Lucky ngã xuống, buông rơi tất cả. Pozzo lão đảo, buông sợi dây kịp thời. Vladimir vịn vào Pozzo trở lại.

POZZO   Việc gì đã xảy ra thế?

VLADIMIR   Anh ta ngã xuống.

POZZO   Nhanh lên, các ông hãy đỡ nó ngồi dậy trước khi nó ngủ lịm.

VLADIMIR   Ông sẽ không ngã xuống nếu tôi buông ông ra chứ?

POZZO   Tôi không tin là tôi ngã.

Vladimir đá vào Lucky.

VLADIMIR   Đứng dậy! Đồ heo! *(Lucky đứng dậy, nhặt mở đồ đạc),*
Anh ta đứng dậy rồi.

POZZO   *(giơ tay)* Đây!

Lucky đặt đồ đạc xuống, đặt đầu dây vào tay Pozzo, nhặt đồ đạc lên.

VLADIMIR   Khoan đi đã.

POZZO   Tôi đi đây.

VLADIMIR   Hai người sẽ làm gì nếu bị ngã mà không có ai nâng hết.

POZZO   Chúng tôi sẽ chờ đợi cho tới khi nào chúng tôi có thể
ngồi dậy được. Sau đó chúng tôi lại đi.

VLADIMIR   Trước khi đi, ông hãy bảo anh ta hát thử.

POZZO   Bảo ai?

VLADIMIR   Lucky.

POZZO   Hát?

VLADIMIR   Phải đấy. Hay là suy nghĩ. Hoặc đọc bài.

POZZO   Nhưng nó bị câm.

VLADIMIR   Câm!

POZZO   Đúng vậy. Nó cũng không rên siết được nữa.

VLADIMIR   Câm! Từ bao giờ?

POZZO

(đột nhiên trở nên giận dữ) Ông có ngừng đầu độc tôi với những câu chuyện về thời gian của ông chưa? Thật là vô nghĩa! Bao giờ! Bao giờ! Một ngày nào đó, như thế không đủ sao, một ngày như bao nhiêu ngày khác, nó đã trở thành cam, một ngày nào đó tôi trở thành mù, một ngày nào đó chúng ta sẽ trở thành điếc, một ngày nào đó chúng ta sinh ra, một ngày nào đó chúng ta sẽ chết, cùng một ngày, cùng một khoảnh khắc, như thế không đủ với ông sao? *(điềm đạm hơn)*. Họ đã ra đời trên một nắm mồi, ánh sáng sáng lên trong một khoảnh khắc, rồi lại tối lại *(kéo sợi dây)*. Bước tới.

Hai người đi ra. Vladimir theo đến bìa sân khấu, nhìn hai người xa dần. Có tiếng người ngã xuống, nét mặt của Vladimir cau lại. Yên lặng. Vladimir đến bên Estragon đang ngủ, nhìn một hồi, khẽ đánh thức y dậy.

ESTRAGON

(cử chỉ hoảng hốt, ngôn ngữ rối loạn. Cuối cùng nói) Tại sao không bao giờ anh để tôi ngủ hết vậy?

VLADIMIR

Tôi cảm thấy cô đơn.

ESTRAGON

Tôi đã nằm mơ thấy mình được hạnh phúc.

VLADIMIR

Như thế cũng làm qua được thời giờ chờ đợi.

ESTRAGON

Tôi đã mơ thấy rằng...

VLADIMIR

Im đi! *(yên lặng)*. Tôi tự hỏi không biết ông ta có mù thật không.

ESTRAGON

Ai?

VLADIMIR

Một người mù thật có bao giờ nói là hẳn không có ý niệm

về thời gian không?

ESTRAGON   Ai?

VLADIMIR   Pozzo.

ESTRAGON   Ông ta mù sao?

VLADIMIR   Ông ta đã cho biết như thế.

ESTRAGON   Rồi sao?

VLADIMIR   Hình như ông ta nhìn thấy chúng mình.

ESTRAGON   Anh mơ thấy như thế à *(một lúc sau)*. Chúng mình đi chứ. Không được. Phải đến *(một lúc sau)*. Anh có chắc là không phải ông ta không?

VLADIMIR   Ai?

ESTRAGON   Godot.

VLADIMIR   Nhưng mà ai?

ESTRAGON   Pozzo.

VLADIMIR   Không! Không! *(một lúc sau)*. Không!

ESTRAGON   Tôi cũng phải ngồi dậy chớ *(ngồi dậy một cách khó nhọc)*. Ủi da?

VLADIMIR   Tôi không biết phải nghĩ gì.

ESTRAGON   Cái chân của tôi! *(ngồi lại cố gắng cởi giày)*. Giúp tôi với!

VLADIMIR   Tôi có ngủ thiếp trong lúc người khác đau khổ không? Tôi có đang ngủ trong lúc này không? Ngày mai, khi tôi tưởng tôi thức, tôi sẽ nói gì về ngày này? Nói rằng với Estragon một người bạn thân, ở nơi này cho tới chiều tối, tôi đã chờ đợi Godot? Rằng Pozzo đã đi qua, với người nô bộc của ông ta, và ông ta đã trò chuyện với chúng mình? Chắc vậy. Nhưng trong tất cả những việc đó, có cái gì thật không? *(Estragon vì không cởi giày được, nên ngủ trở lại. Vladimir nhìn y)*. Anh ta sẽ không hay biết gì cả. Anh ta sẽ nói tới những cú bị đánh và tôi sẽ cho anh một củ cải đỏ *(một lúc sau)*. Không khí đầy đầy những tiếng la của chúng ta *(lặng tai)*. Nhưng thói quen làm êm dịu tất cả *(nhìn Estragon)*. Tôi cũng vậy, một người khác nhìn tôi tự nhủ. Anh ta đang ngủ, không hay biết gì, anh ta cứ ngủ *(một lúc sau)*. Tôi không thể tiếp tục được *(một lúc sau)*. Tôi đã nói gì?

Vladimir đi qua lại một cách bút rứt, cuối cùng dừng lại gần hậu trường phía trái, nhìn ra xa. Cậu thiếu niên hôm qua đi vào từ cánh gà bên phải. Dừng bước yên lặng.

THIẾU NIÊN   Thưa ông... *(Vladimir quay lại)*. Thưa ông Albert...

VLADIMIR   Hãy lặp lại *(một lúc sau. Với cậu thiếu niên)*. Cháu không nhận ra bác sao?

THIẾU NIÊN   Thưa ông không ạ...

VLADIMIR Có phải hôm qua cháu có tới không?

THIẾU NIÊN Thưa ông không ạ.

VLADIMIR Đây là lần đầu tiên cháu tới đây à?

THIẾU NIÊN Thưa ông phải.

Yên lặng.

VLADIMIR Ông Godot gửi cháu tới đây.

THIẾU NIÊN Thưa vâng.

VLADIMIR Ông ta không tới chiều nay sao.

THIẾU NIÊN Thưa ông không ạ.

VLADIMIR Nhưng ngày mai ông ta sẽ tới chứ.

THIẾU NIÊN Thưa vâng.

VLADIMIR Chắc không.

VLADIMIR Thưa chắc ạ.

Yên lặng.

VLADIMIR Cháu có gặp ai khác không?

THIẾU NIÊN Thưa ông không.

VLADIMIR Hai người (*do dự*)... đàn ông khác.

THIẾU NIÊN Thưa ông, cháu không gặp ai hết.

Yên lặng.

VLADIMIR Ông ta bận làm gì, Ông Godot ấy? (*một lúc sau*). Cháu có nghe bác hỏi sao không?

THIẾU NIÊN Thưa ông có nghe ạ.

VLADIMIR Sao?

THIẾU NIÊN Thưa ông, Ông Godot không bận gì cả.

Yên lặng.

VLADIMIR Anh cháu có mạnh không?

THIẾU NIÊN Thưa ông anh cháu đang bệnh.

VLADIMIR Có lẽ chính anh cháu đã đến đây hôm qua.

THIẾU NIÊN: Thưa ông, cháu không biết.

Yên lặng.

VLADIMIR Ông Godot có râu ở quai hàm chứ?

THIẾU NIÊN Thưa ông có ạ.

VLADIMIR   Màu vàng hay là... *(do dự)*... hay là đen?

THIẾU NIÊN   *(do dự)* Thưa ông, cháu nghĩ là màu trắng.

Yên lặng.

VLADIMIR   Trời ơi!

Yên lặng.

THIẾU NIÊN   Thưa ông, cháu phải nói gì với ông Godot?

VLADIMIR   Hãy nói với ông – *(ngừng nói)* – hãy nói với ông ta là cháu đã gặp bác và – *(suy nghĩ)* – cháu có gặp bác *(một lúc sau, Vladimir tiến tới, cậu thiếu niên lùi lại, Vladimir dừng lại, cậu thiếu niên cũng dừng lại)*. Này, có chắc là cháu có gặp bác không, ngày mai cháu có nói là chưa hề gặp bác không?

Yên lặng. Vladimir nhảy tới bất ngờ, cậu thiếu niên phóng đi như mũi tên. Yên lặng. Mặt trời lặn, mặt trăng mọc lên. Estragon cởi giày, đứng dậy, giày trong tay, đặt đôi giày trên dây đèn phía trước sân khấu, tiến tới gần Vladimir, nhìn Vladimir.

ESTRAGON   Anh bị gì vậy?

VLADIMIR   Có bị gì đâu.

ESTRAGON   Tôi, tôi đi đây.

VLADIMIR   Tôi cũng thế.

Yên lặng.

ESTRAGON   Tôi ngủ có lâu không?

VLADIMIR   Tôi không biết.

Yên lặng.

ESTRAGON   Chúng mình đi đâu?

VLADIMIR   Không xa đây mấy.

ESTRAGON   Không, không, chúng mình hãy đi xa nơi này!

VLADIMIR   Không được.

ESTRAGON   Sao thế.

VLADIMIR   Ngày mai phải trở lại.

ESTRAGON   Để làm gì?

VLADIMIR   Chờ Godot.

ESTRAGON   Đúng vậy (*một lúc sau*). Ông ta không tới sao?

VLADIMIR   Không.

ESTRAGON   Và bây giờ thì đã muộn rồi.

VLADIMIR   Phải, đêm đã tới rồi.

ESTRAGON   Hay là chúng mình bỏ rơi ông ta? (*một lúc sau*). Hay là

chúng mình bỏ rơi ông ta?

VLADIMIR Ông ta sẽ trừng phạt chúng mình (*yên lặng. Nhìn cái cây*). Chỉ có cái cây là sống.

ESTRAGON (*nhìn cái cây*) Cái gì đây?

VLADIMIR Cây.

ESTRAGON Nhưng loại nào chứ?

VLADIMIR Tôi không biết. Một cây liễu.

ESTRAGON Tôi xem (*kéo Vladimir đến bên cây. Hai người đứng yên phía trước. Yên lặng*). Hay là chúng mình treo cổ tự tử?

VLADIMIR Với cái gì đây?

ESTRAGON Anh không có một đoạn dây nào sao?

VLADIMIR Không.

ESTRAGON Vậy không treo cổ được.

VLADIMIR Chúng mình đi đi.

ESTRAGON Khoan đã, còn thắt lưng của tôi.

VLADIMIR Ngắn quá.

ESTRAGON   Anh sẽ kéo chân tôi.

VLADIMIR   Rồi ai sẽ kéo chân tôi?

ESTRAGON   Ừ nhỉ.

VLADIMIR   Dầu sao, cũng đưa đây xem thử (*Estragon cởi sợi dây đã dùng làm thắt lưng. Quần của y vì quá rộng nên tụt xuống mắt cá. Hai người nhìn sợi dây*). Cùng lắm, tạm dùng cũng được. Nhưng có chắc không đây?

ESTRAGON   Rồi sẽ biết. Cầm lấy.

Mỗi người nắm lấy một đầu dây và kéo. Sợi dây đứt hai. Hai người suýt té.

VLADIMIR   Không dùng được.

Yên lặng.

ESTRAGON   Anh nói mai trở lại phải không?

VLADIMIR   Phải.

ESTRAGON   Vậy chúng mình hãy mang theo một sợi dây tốt.

VLADIMIR   Phải đấy.

Yên lặng.

ESTRAGON   Đi Đi.

VLADIMIR   Gì thế!

ESTRAGON   Tôi không thể tiếp tục như thế này.

VLADIMIR   Người ta cũng nghĩ thế.

ESTRAGON   Hay là chúng mình chia tay nhau? Có thể mọi sự sẽ khá hơn.

VLADIMIR   Chúng mình sẽ treo cổ ngày mai (*một lúc sau*). Trừ phi Godot tới.

ESTRAGON   Và nếu ông ta tới.

VLADIMIR   Chúng mình sẽ được thoát.

Vladimir dỡ mũ ra – mũ của Lucky – nhìn bên trong, cho tay vào trong mũ, quậy quậy, đội mũ lên.

ESTRAGON   Thôi đi chứ?

VLADIMIR   Kéo quần lên đi.

ESTRAGON   Gì?

VLADIMIR   Kéo quần anh lên đi.

ESTRAGON   Cởi quần ra hả?

VLADIMIR   Kéo quần anh lên.

ESTRAGON   Phải đấy.

Kéo quần lên. Yên lặng.

VLADIMIR   Thôi, đi chứ.

ESTRAGON   Đi.

Hai người không động đậy.

Màn hạ.

Notes

[←1]

Tên thân mật mà Vladimir dành để gọi Estragon

[←2]

Tên thân mật mà Estragon dùng để gọi Vladimir.

[←3]

Mandragore: một giống cây độc, củ giống củ nhân sâm, dùng làm thuốc.

[←4]

Knouk, một người làm trò hoạt kê.

[←5]

Các nhân vật đều đội mũ mơ lông.